

Serie nouă
septembrie 2010

9

(CXI)

36 pagini

9 lei

Am

MUZICALĂ

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

***Din sumar:
Ediție jubiliară a Concursului "Darclée"
Muzică... la munte
Opera "Carmen" la Sibiu
Mamaia 2010
Stufstock 2010***

În imagine: Membrii
Teatrului de balet din Sibiu

Muguri de brad

Liviu DĂNCEANU

Există, în muzica savantă, două feluri de fracturi (cadențe): 1) dramatice, mărețe – care survin în plină detentă a fluxului muzical, încununând un travaliu sonor impunător; 2) neutre, discrete – care nu fac altceva decât să igienizeze textul muzical, trasând ecartamentul frazelor și perioadelor, ori evacuând surplusul de aporie sonoră. Cele dintâi sunt tragice, dar, în nici un caz, umile. Cele din urmă sunt obediente, dar nu și răscolitoare.

În ordine cantitativă, compozitorii se împart în două mari categorii: incontinenții și constipații. Compozitorul-incontinent: mai bine las să-mi „scape” o sută de lucrări mediocre, decât să rămână una formidabilă nescrisă. Compozitorul-constipat: mai bine să nu scriu o lucrare bună, decât să compun o sută de lucrări proaste.

Nu știu dacă, atunci când a lansat termenul neofilie, Lorenz a vrut să caracterizeze timpurile actuale. Știu însă că, predilect, compozitorul modern suferă de neofolie persistentă. Și nu exagerez de loc, afirmând că iubirea de nou este o suferință (altminteri necesară unei personalități aflate în pline construcție). Boală a copilăriei și adolescenței, în forma ei acută (vaccinabilă, deci, tratabilă), neofilia devine malefică atunci când, la maturitate și bătrânețe, se cronicizează, ajungând să fie obsesivă și incurabilă. Una este să contractezi o boală de creștere, care imunizează într-un fel organismul creatorului, și alta e să fii contaminat ireversibil de acel virus al repudierii trecutului și îmbrățișării neselective a viitorului. Cel puțin în arta sunetelor, nu tot ce vine „după” e „beton”, iar tot ce a fost „înainte” e „nașpa”.

O muzică, atunci când nu e comică, îl obligă pe autor (și nu mai puțin pe ascultător ori interpret) să se scufunde în subteranele sufletului, ațâțând melancoliile pulverizante, nostalgiile pustietoare. Iar când o muzică nu e gravă, adâncă, invită la anodin, la derizoriu, facilitând scărpinatul ori masajul la nivel epidermic. În mod bizar, omului (implicit, muzicianului) modern îi e din ce în ce mai frică de tot ce intră în conexiune cu partea absconsă a ființei lui, în care evită să coboare și pe care refuză să o scormonească. Și-atunci, se refugiază, iată, în comic sau în derizoriu, adică în formele cele mai la îndemână de relativizare a oricărei nostalgii, melancolii, gravități ori adâncimi existențiale. Comicul și derizoriul sunt, astăzi, ca niște detergenți deosebit de eficienți, cu care ne curățăm de propriile noastre dileme. Unde mai pui că, pretutindeni, curge atâta apă (de ploaie) !

Photo: Mihai Cosma © 2010

Mă gândesc la compozitor ca la un arbore ce-și înfige rădăcinile în solul fertil mustind de zvonuri de sunete și miresme, iar la opusul muzical ca la un cerc imprimat pe trunchiul individului vegetal, contribuind la vârsta lemnului însuflețit. Dacă însă în natură cercurile însumează timpul arborelui, în cultură opusurile scad timpul compozitorului. Cu cât i se adaugă cercuri, cu atât arborele sporește în etate; cu cât împlinește mai multe opusuri, cu atât vremea compozitorului se împuținează..

Plaja publicului-țintă devine, odată cu trecerea timpului, tot mai îngustă. Pe de o parte, compozitorii baroci sau clasici se adresau deopotrivă prezentului și viitorului, în timp ce compozitorii contemporani se adresează eminamente prezentului (viitorul fiind incert și, în orice caz, problematic). Pe de altă parte, creația muzicală savantă devine din ce în ce mai savantă (fiind tot mai anevoie utilizabilă). Cu cât ne adâncim în desișul timpului, ori cu cât se fac mai multe progrese în polisarea mecanismelor componistice, cu atât populația căreia arta muzicală i se adresează se împuținează.

DIN SUMAR

<u>Festivalul și Concursul</u>	
<u> Internațional Hariclea Darclée 2-3</u>	
<u>Amintirea lui George Enescu 4-5</u>	
<u>Centenar Mircea Hoinic</u>	6
<u>Vacanțe muzicale la P. Neamț</u>	7
<u>Pe urmele lui Chopin</u>	8
<u>“Carmen” de Bizet la Sibiu</u>	9
<u>Studenti clujeni la Bayreuth</u>	11
<u>Ravi Shankar</u>	12
<u>Universitaria</u>	13, 18
<u>“Muzica Palatelor Românești”</u>	14-15
<u>Punctul pe j... azz</u>	19
<u>Mamaia</u>	20-23
<u>Muzica pe litoral</u>	24-25
<u>Discuri</u>	33-34
<u>Stufstock 2010</u>	36

Darclée 2010

Mariana Nicolesco:

«Ediția jubiliară din acest an a fost pur și simplu extraordinară»

Soprana Edith Borsos din România și baritonul Alvaro Lozano Gutierrez din Spania sunt câștigătorii *Marelui Premiu Darclée*

Recent s-a încheiat cu mare fast Festivalul și Concursul Internațional de Canto *Hariclea Darclée*, celebrând 150 de ani de la nașterea legendarei soprane și 15 ani de la crearea marilor manifestări închinată la Brăila memoriei sale.

«Ediția jubiliară din acest an, a declarat Mariana Nicolesco, creatoarea și sufletul acestor evenimente de răsunet mondial în arta cântului, a fost pur și simplu extraordinară». Juriul internațional prezidat de Nicolae Herlea a avut misiunea dificilă de a-i alege pe cei mai buni dintre cei 187 de concurenți înscriși în competiție, laureații fiind ovaționați îndelung în Gala de duminică seara, 8 august, pe scena pe care *Darclée* debuta cu aproape 130 de ani în urmă.

Marele Premiu Darclée 2010, oferit de Banca Națională a României, a revenit sopranei Edith Borsos din România și baritonului spaniol Alvaro Lozano Gutierrez.

Premiul I, oferit de *Luxten* : baritonului Alexey

Mariana Nicolesco și deținătorii Marelui Premiu

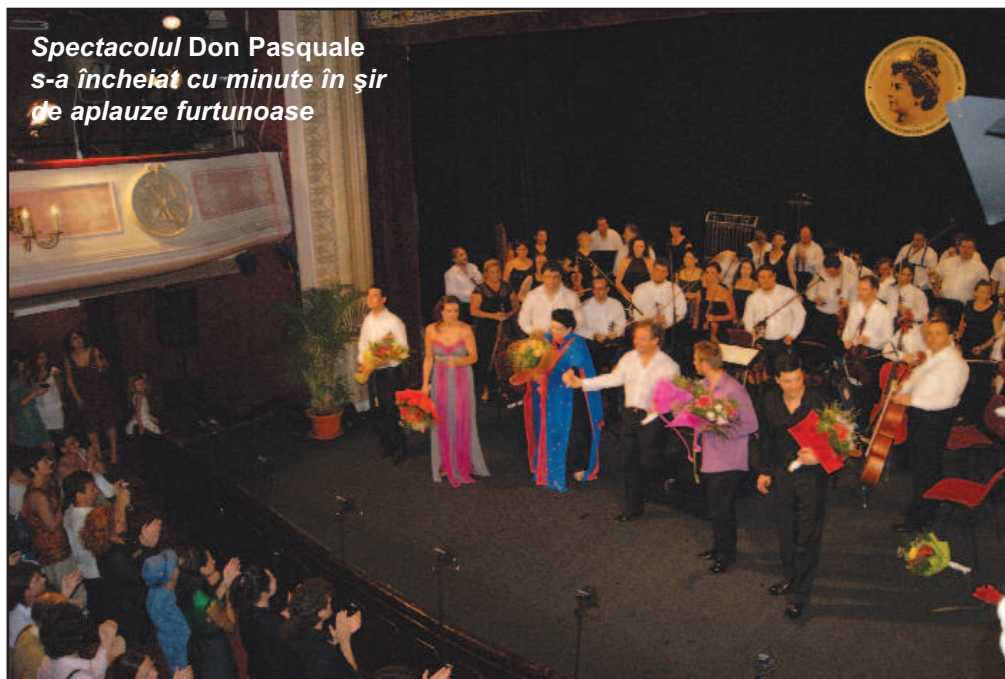

Premiul II, oferit de domnul Jean Boghici din Rio de Janeiro, fost elev al Liceului *Nicolae Bălcescu* din Brăila, l-au obținut sopranele Iulia Dan și Veronica Anușca din România și soprana Valentina Naforniță din Republica Moldova.

Premiul III, oferit de Prințul Dimitrie Sturdza, l-au câștigat soprana Luiza Fatyol, baritonul Bogdan Baciș și soprana Adela Zaharia, toți din România.

Au mai fost acordate *Premiul de Excelență*, *Premiul Special al Juriului*, *Premiul Fundației Darclée* și *Premiul pentru cel mai tânăr interpret*, pe care le-au obținut tinere voci din România, Republica Moldova, Australia, Rusia, Polonia, Letonia, Armenia, China, Germania și Statele Unite ale Americii.

Spectacolul Don Pasquale s-a încheiat cu minute în șir de aplauze furtunoase

Lavrov din Rusia, mezzosopranei Sanja Djurdjevic din Serbia și tenorului Cristian Mogoșan din România.

de renumitul *Münchener Klaviertrio* compus din pianistul Donald Sulzen, violonistul Michael Arlt și violoncelistul Gerhard Zank, marcând împlinirea a

Concertul de pe Esplanada Dunării, la final

200 de ani de la nașterea celor doi mari pianiști și compozitori. În Omagiul Haricleei Darclée, *Münchner Klaviertrio* a acompaniat-o pe soprana Iulia Dan în aria Mariei *Infausto imene... Havvi un Dio* din opera *Maria di Rohan* de Donizetti, interpretată cândva de Darclée, operă cântată și înregistrată pe CD de Mariana Nicolesco.

Atmosferă magică la celebrările Darclée

Mariana Nicolesco a prezentat în premieră absolută moneda *Darclée* emisă de Banca Națională a României și volumul *Darclée* de René Seghers, în curs de apariție. Ea a fost ovaționată după fiecare dintre cele zece arii din repertoriul lui Darclée în interpretarea sa, proiectate pe ecran pentru a ilustra conferința muzicologului dr. Stephan Poen despre locul în istoria teatrului de operă al legendariei soprane.

Reprezentarea cu opera *Don Pasquale* de Donizetti a ridicat sala în picioare, entuziasmată de splendoarea vocilor, de măiestria cân-

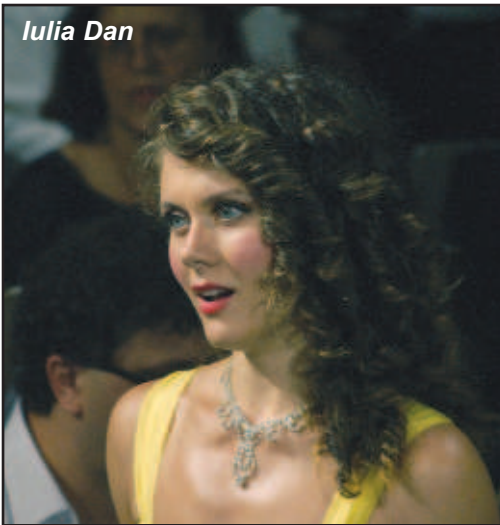
tului și de talentul actricesc și comic al tinerilor interpreți. Publicul i-a aplaudat îndelung pe basul Zoltan Nagy în rolul titular, laureat al ediției 2007, pe

soprana Luiza Fatyol, pe baritonul Bogdan Baciș și pe tenorul Ovidiu Daniel.

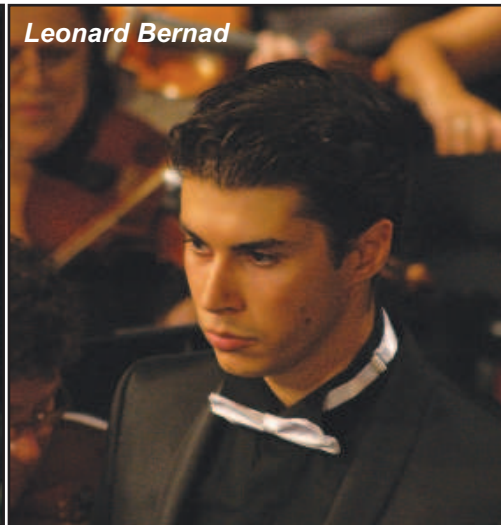
Marele Concert de pe Esplanada Dunării cu arii, coruri și momente orchestrale din opere interpretate cândva de Hariclea Darclée, a pus în valoare vocile extraordinare și arta unui mare număr de tineri artiști excepțional pregătiți și de o mare prestață scenică. Ei i-au încântat pe miile de brăileni veniți să-i asculte. La finele minunatei serate, Mariana Nicolesco, mare Maestră de Ceremonii până atunci, punându-și în valoare tinerii prieteni, ne-a amintit că este o Mare

Preoteasă a cântului, surprinzând spre entuziasmul general al publicului, al celorlalți artiști, al orchestrei și al corului, când vocea sa de aur s-a ridicat deasupra tuturor intonând, cu toată compania, celebrul *Brindisi* din *La Traviata* de Verdi, operă care i-a adus de altfel faima mondială.

Iulia Dan

Leonard Bernad

Valentina Nafonița

Veronica Anușca

Ucenici, maestri, miracole

19 august 2010, sala Cazinoului din Sinaia din parcul Ghica, 149 de ani de la nașterea lui George Enescu... și muzica lumii: a lui Richard Strauss, Richard Wagner și Piotr Ilici Ceaikovski, cântată de Orchestra Română de Tineret condusă de Cristian Mandeal, adică finalul Festivalului ctitorit de Marin Cazacu în urmă cu 11 ani! Un eveniment plin de energii beneficătoare pentru spiritualitatea românească contemporană!

O măsură a profunde reverențe față de genialul muzician George Enescu, compozitor, violonist, pianist, dirijor, filozof, patriot al acestui neam, căruia i-a construit prin fiecare dintre faptele sale o șansă de lumină în lumea cea mare!

Festivalul coagulează pe valea Prahovei, în Sinaia mai cu seama, de mai bine de un deceniu, devoțiunea pentru cultura a publicului, a interpreților din diverse generații. Festivalul curăță spiritual, încarcă cu bine, răspândește încredere, anulează sleirea sufletească!

Marin Cazacu, acest apostol contemporan al lui George Enescu, se dăruiește neobosit și mereu învingător,

nobilele fapte pe care a întemeiat-o împreună cu Cristina Căușeș, cea care până anul trecut a fost directoarea Centrului European de Cultură de la Sinaia, instituție ce acum, din motive inexplicabile, atacabile din punctual de vedere logic, nu mai există.

Festivalul este dens, policrom, se adresează tuturor, este deschis spre oricine, a devenit o tradiție.

Festivalul aduce pe scenă

Cristian Ifrim, contrabasistul Săndel Smărăndescu, violoncelistul Marin Cazacu, apoi Roxana Gheorghiu, Steluța Radu, Maruxa Llorente, Bianca-Luigia Manoleanu și Remus Manoleanu, Elisabeth Ganter, **Romanian Piano Trio** (Alexandru Tomescu, Răzvan Suma, Horia Mihail), Andrei Licareș, tineri din orchestre grupați în ansambluri camerale diverse, au semnat semnat interpretativ afișele **Festivalului Enescu și muzica lumii ediția 2010**.

Orchestrale îmi par a fi esență de aleasă noblețe, dătătoare de țel și viitor acestui demers superb! Tineri din întreaga țară vin aici din 2008 pentru a cânta dirijați de Cristian Mandeal. Orchestra a devenit un bun național și este extraordinară! Afișul acestei veri a cuprins opusuri dificile, complexe, redactate cu exigență, cu profesionalism, coerență, entuziasm! Cele trei concerte, de la Bușteni, București – Ateneul Roman, Sinaia au fost senzaționale! R. Strauss – *Don Juan*, Wagner – *Preludiu și Moartea Isoldei*, Ceaikovski – *Simfonia a IV-a*, capodoperele acestea au fost tălmăcite cu exigența celor ce tind spre imaginea ideală a muzicii!

Sinfonietta Junior s-a născut în această vară. Condusă de Horia Andreescu, și ea a prezentat lucrări dificile: *Simfonia nr. 40* de Wolfgang Amadeus Mozart, *Simfonia copiilor* de Leopold Mozart, regizată...ludic!..., *Simfonia nr. 1* de Beethoven.

Marin Cazacu a avut și grijă de a pune în program în ziua finală, aniversară, muzica lui Enescu, cântată de cei tineri: *Legenda* pentru trompetă cu Corneliu Meici, *Konzertstück* pentru violă cu Ladislau-Cristian

Marin Cazacu

Foto: Mihai Cosma © 2010

artiști consacrați, de mare preț. Maestrul Valentin Gheorghiu este un invitat ce aduce mereu cu sine mărturia artistului ce s-a format în lumina enesciană! Cei care s-au ocupat de instruirea orchestrelor **Sinfonietta Junior** și **Română de Tineret**: violonistul Bogdan Zvorișteanu, violiștii Marius Nichiteanu și

Andriș, *Cantabile* și *Presto* pentru flaut cu Cristina Bojin și *Sonata a III-a*, "în caracter popular românesc" (p. I-II) cu Iulia Ghindă, la pian Verona Maier.

Mulți, mulți ani acestui Festival intru amintirea lui George Enescu, multă putere celui ce ne-o dăruiește!

Ecaterina STAN

Horia Andreescu și Sinfonietta Junior

Întâlniri cuceritoare

Este unul dintre festivalurile care... are de toate – și muzică bună și interpreți excelenți din generații diverse și seri camerale de elită și întâlniri adesea cuceritoare cu pagini celebre și accesibile în aer liber și revenirea unor artiști români din străinătate pentru a cânta din nou alături de colegi minunați din țară -, dar mai ales o concepție și o organizare impecabilă, datorată fondatorului Marin Cazacu, factotum incredibil, totodată interpret de clasă. Iar anul acesta s-a întrecut pe sine, reușind, pe lângă Orchestra Română de Tineret (creată acum trei ani, vie, trăind intens, cu bucurie, fiecare clipă de muzică), mereu mai performantă sub bagheta lui Cristian Mandeal, acum într-un program extrem de dificil și

spectaculos, să realizeze și Orchestra Sinfonietta Junior, cu Horia Andreescu la pupitru, cei la vârsta „pantaloniilor scurți” cucerind prin calitatea sonoră, omogenitate, fluentă și culori, colaborând (și în acest caz) impecabil cu dirijorul care „s-a jucat” cu un umor și o spontaneitate ce depășea orice așteptare. Cred că seriile simfonice au fost, totuși, puncte culminante în ediția 2010, alături de inițiativa de a-i „arunca” pe cei tineri și în concerte de cameră sau de agrement – o școală pe care doar un pedagog de nivelul și generozitatea lui Marin Cazacu o poate oferi viitorilor artiști, cu inteligență, totdeauna cu un zâmbet și un firesc uluitor. Ce să admir mai mult? Totul.

Anca FLOREA

Investiție în viitor

Ceea ce realizează în această perioadă Marin Cazacu, Horia Andreescu și Cristian Mandeal reprezintă o veritabilă investiție pentru viitorul vieții noastre muzicale, pentru viitorul culturii noastre. Supraviețuirea în planul existenței cotidiene, aspect cardinal al societății actuale, la noi rămâne cu totul neîndestulătoare dacă aceasta nu este împlinită în planul existenței spirituale. Crearea și susținerea celor două orchestre de tineret, **Sinfonietta Junior** și **Orchestra Națională de Tineret**, reprezintă aspecte ce țin de firescul cotidian în care se mișcă o societate civilizată, constituie un pas important spre normalitate. Este un act educativ și unul artistic, ambele întremătoare. În compania tinerilor muzicieni, a maeștrilor lor, redobândim speranța că, într-un viitor nu foarte îndepărtat, viața noastră, inclusiv cea muzicală, își poate găsi un făgaș normal.

Dumitru AVAKIAN

Cristian Mandeal și Orchestra Națională de Tineret

Recuperarea trecutului

Istanbul – capitală culturală europeană în anul 2010, oraș cu o atmosferă incredibilă, obositor prin forfota continuă, un oraș zgomotos, viu la orice oră, extrem de colorat. Orașul te îmbie cu o extraordinară paletă olfactivă, mirosuri care se îmbină, de castane coapte, porumb pe jăratec, kebab, pește abia scos din mare. Istanbul – oraș al regăsirii trecutului nostru muzical, unde la 27 iunie 2010, la Palatul Cantemir din Fener, a fost deschis un spațiu dedicat artelor – Istanbul Balat Art Square, ceremonia fiind urmată de un concert al Formației **Imago Mundi**. În fața unui public numeros și entuziast, ansamblul condus de oboista Oana Mariș a interpretat lucrări de Barbu Lăutaru, Anton Pann și Dimitrie Cantemir.

Originală această apropiere de muzica veche și redarea ei prin îmbinarea instrumentelor specifice vremii: cobză, darbuka, bendir, cu cele moderne: flaut, oboi, chitară, vioară. Rafinament, virtuozitate, plăcere de a cânta – așa poate fi caracterizată evoluția formației noastre. Oana Mariș, Daniel Ivașcu, Ștefan

Barbu, Cătălin Ștefănescu, Adrian Buciu și Cristian Stănoiu au fost aplaudați îndelung de un public turc atras de sonoritățile interesante, de ritmurile incitante, dar și de proiecții video inspirate.

Iată că și România se poate mândri cu înaintașii săi muzicali și poate promova un produs cultural inedit. Muzica domnitorului Dimitrie Cantemir, îmbibată de influențe turce, armene, sefarde a început să fie recuperată și din ce în ce mai apreciată, mai ales după apariția la case celebre a 4 CD-uri. Două versiuni sunt de referință: una semnată de marele Jordi Savall și al său ansamblu **Hesperion XXI**, iar cealaltă de ansamblul turc **Kantemir** - specializat în interpretarea muzicii medievale.

Proiectul Isvor al Formației Imago Mundi a fost lansat la Palatul Mogoșoia, iar la Istanbul a fost la prima lui prezentare în afara țării. Aici a contribuit atât la afirmarea internațională a creației românești, cât și la promovarea unui spațiu special pentru români, palatul care i-a aparținut lui Dimitrie Cantemir și care se află lângă Patriarhia Greco-Ortodoxă, la capătul lui Sancaktar Yokuşu, unde ar fi căzut în luptă, la 1453, ultimul împărat bizantin, Constantin al XI-lea.

Sebastian CRĂCIUN

Centenar MIRCEA HOINIC

Damian VULPE

Descins de pe meleagurile Bucovinei, Mircea Hoinic s-a născut acum un veac, la 11 septembrie 1910, în Cernăuți.

Acolo a avut ocazia să-și formeze o cultură solidă urmând Liceul „Aron Pumnul” și devenind Licențiat al facultății de Teologie. Muzica ce i-a călăuzit pașii în întreaga sa viață, tot Chișinăului o datorează, acolo urmând Conservatorul. Perfecționarea în domeniu a urmat însă la București, la Academia Regală de Muzică, unde la aceasta și-au adus contribuția alte personalități de vază ca Dimitrie Cuclin sau Mihai Jora în latura componisticii, Ștefan Popescu în ale dirijatului corale și Dimitrie Dinicu în ale violoncelului.

Cernăuți a fost și orașul în care și-a desfășurat primii ani de activitate (din 1938), ca profesor și ca instrumentist.

Conjunctura creată de desfășurarea războiului a făcut ca muzicianul să se îndrepte către alte regiuni mai sigure, precum Banatul, unde trebuia să ajungă și întregul Conservator bucovinean, dar au ajuns numai câțiva muzicieni, dintre care o parte au rămas aici tot restul vieții. Între aceștia se numără și Mircea Hoinic, cel care se va contura ca o personalitate în cele patru direcții de activitate; pedagogică, componistică, dirijorală și de instrumentist.

Tânărul muzician este de la început încadrat ca profesor la Conservatorul condus de Sabin V. Drăgoi, dar se implementează repede în mai toate problematicile muzicale ale orașului de pe Bega. Putem spune că este membru fondator al Orchestrei Filarmonice în care activează ca violoncelist peste 20 de ani, și de asemenea cel care a pus bazele corului profesionist al instituției.

Dirijatul coral ajunge chiar de prim ordin în activitatea lui

Mircea Hoinic. El pornește prin aportul său la Ansamblul „Flacăra” (germenul instituțiilor muzicale timișorene), ca apoi prin crearea în 1951 a corului să pună bazele Corului Academic al Filarmonicii, de care se leagă cele mai multe succese. Activitatea dirijorală îl preocupă și după încetarea muncii la conducerea ansamblului filarmonic, formându-și corala „Cantilena”.

Legătura cu cântarea corală și cu muzica simfonică a dus desigur și la exprimarea artistică inerentă unui muzician de valoare – creația componistică. De la lieduri și coruri la muzica instrumentală din care nu lipsesc formele ample de concert sau simfonie, putem observa o evoluție a limbajului său. Mircea Hoinic a reușit să îmbine filonul folcloric de obârșie bucovineană cu cuceririle muzicale ale epocii, de care s-a despărțit doar fără de voie la 26 martie 1986. Cele două suite simfonice „Scene de balet” și mai ales *Simfonia a II-a* dar și cântecul său de lebedă intitulat semnificativ „Curcubeu peste țară” ne-o dovedesc cu prisosință.

Vacanțe Muzicale la Piatra Neamț

Ioan AMIRONOAIIE

În ciuda vitregiilor care au copleșit de o bună bucată de vreme spațiul românesc, iată că prin efortul unor oameni care mai nădăjduiesc că teritoriul culturii adevărate poate fi ferit încă de patimile și, mai ales, pătimirile contemporaneității, teritoriul consacrat de aproape patru decenii unei manifestări de excepție a fost populat și în acest an. Cel puțin așa a reieșit în urma întâlnirii cu „boardul“ (savuros acest termen; la modă precum FMI-ul!) Vacanțelor.

Organizatorul acestei ediții a „Vacanțelor Muzicale la Piatra Neamț“ a fost, ca de obicei, Centrul pentru Cultură și Arte „Carmen

finanțatori - Consiliul Județean Neamț și Consiliile Locale ale municipiilor Piatra Neamț și Roman -, iar parteneri Complexul Muzeal Județean Neamț, Teatrul Tineretului și Liceul de Artă „Victor Brauner“ Piatra Neamț. Ca și în ultimii doi ani, președintele festivalului a fost prof.

Pietro Mascagni, Intermezzo-ul la „Manon Lescaut“ de Puccini sau, ca să mai dăm un exemplu fericit, de Uvertura la „Forța destinului“ de Verdi. În ciuda faptului că nu s-a găsit încă formula satisfăcătoare a redării amplificate a orchestrei - din care pricină sonoritatea și

dr. Theodore Coresi (Austria), cea de pian fiind coordonată de distinsa doamnă Carmen Daniela Gililov (Germania).

omogenitatea ansamblului era percepută distorsionat - membrii acesteia au demonstrat că filarmonica băcăuană a devenit un ansamblu orchestral demn de numele pe care îl poartă și că profesionalismul e la el acasă. La aceasta a contribuit, de bună seamă, și prestația dirijorală corectă, riguroasă, formată în bunele tradiții ale școlii ruse, a lui Iurie Florea, un conductor care, în ciuda faptului că folosește maniere specifice muzicii corale - de la lipsa baghetei până la închiderile de frază - reușește să imprime discursului muzical, cu o mare economie de mijloace, coerență și originalitate.

leșenii se respectă

Universitatea de Arte „George Enescu“ din Iași ne-a oferit un program absolut de excepție, în cadrul căruia genul cameral a făcut uz de toate virtuțile lui, slujite de adevărați profesioniști.

(Continuare în pag.26)

Prof.dr. Theodore Coresi

„Saeculare“ Neamț, alături de operele „Cavalleria Rusticana“ de

Uvertura

Vineri seara, 2 iulie, la ora 21, în Piața Turnului din Piatra Neamț a fost declarată deschisă cea de a XXXIX-a ediție a Festivalului muzical din cadrul „Vacanțelor Muzicale la Piatra Neamț“. Ca și altădată, concertul inaugural a fost asigurat de Orchestra simfonică a Filarmonicii „Mihail Jora“ din Bacău la pupitrul căreia s-a aflat dirijorul Iurie Florea, director artistic al Operei Naționale din București. Chiar dacă, după cum am observat, publicul reacționează însuflețit mai ales la „Carmen“ sau „Radetzky Marsch“, cele mai realizate momente, din punct de vedere expresiv și, implicit, emoțional, au fost oferite de Intermezzo-ul

Pe urmele lui Chopin

28 iunie 2010

Am intrat în Polonia, o țară verde în care șoselele urcă și coboară urmând desenul reliefului vălurit. Nici casele nu sunt aliniate, punctând într-un colorit pastel nuanțele de verde ale generoasei naturi. Așezările rurale păstrează încă pitorescul lor, lipsit de artificialitate.

Polonia de azi, între cele două tururi de scrutin ale prezidențialelor programate după tragedia de la Smolensk, pulsează de viață. Vedem rar afișe electorale, semn al cumpătării și responsabilității într-o țară greu încercată în acest an. Se construiește mult. Este o țară profund catolică, o dovedește și numărul mare de biserici, mai vechi sau mai noi, cu arhitectura tradițională sau cu îndrăzneala ultimelor decenii.

Deși drumul este lung, eterogenul nostru grup (elevi, studenți, profesori și alți invitați), beneficiază de intervențiile celui mai autorizat conferențiar al acestui ambițios proiect, autoarea monografiei *Frédéric Chopin*, prof. univ. dr. Lavinia Coman. Ne aflăm în compania unor mari personalități ale învățământului muzical universitar și ale culturii românești, pianistul Viniciu Moroianu și compozitorul Nicolae Coman. Sunt statornici prieteni ai Vâlcei muzicale care onorează acest prim pelerinaj muzical organizat de Școala Populară de Artă.

Seara, în sfârșit, intrăm în capitala Poloniei. Varșovia by night! Descoperim, rând pe rând, în inima orașului, comorile pentru care turiștii nu conțin să se perinde ca într-un ritual perpetuu de admirație și respect.

29 iunie 2010

Varșovia, într-o dimineață senină de vară, își dezvăluie în

lumina soarelui comorile din centrul istoric. La *Biserica Sfintei Cruci*, în pioasa atmosferă a slujbei, descopăr, mai întâi, un colț dedicat sfâșietorului *Katin 1940*. Îmi spun: va mai fi un loc al durerii, aici: *Katin 2010*. Apoi, înaintând ușor pe lângă bănci, zăresc stâlpul către care se îndreaptă toți pelerinii lui Chopin: acolo a fost depusă inima lui. Culoarele drapelului polonez încadrează întreaga suprafață dedicată compozitorului. Mai jos de biserică este o veche clădire, cu două etaje; pe băncuța *cântătoare* (Notă: sunt bănci de marmură prevăzute cu un dispozitiv de declanșare a muzicii chopiniene, când te așezi) din față citesc că aici a locuit Frédéric Chopin din anul 1827 până la data plecării spre Apus. Văd apoi Poșta *Saska*, de unde a plecat cu un poștalion, în după-amiaza zilei de 2 noiembrie 1830, fără să știe că nu se va mai întoarce vreodată în patria sa.

Și, din nou la drum, spre Zelazowa Wola, locul binecuvântat unde a deschis ochii spre lume, Frédéric Chopin.

Înăuntru rămân uluită! Totul este atât de auster, doar pianul lui Chopin, cele cinci tablouri ale familiei și vasul cu flori albe care simbolizează sufletul artistului, dau o pâlpare de viață acestui lăcaș. Pare a fi atmosfera unei chilii, cu albul pereților și lemnul casei. De unde îmi vin în minte acele imagini de interior cu care am venit încărcată aici, așteptând ca realitatea să mi le confirme? Doar Chopin a trăit în această casă câteva luni de viață... Lângă casă, bănci mari de lemn și noi, ascultând muzica lui Chopin ce umple spațiul și sufletele noastre. Alături, bustul său în piatră cu expresia unui tânăr melancolic... Rămânem mult timp în mijlocul acelei naturi inspiratoare, încărcată de farmecul locului și de spiritul acelei mari conștiințe a omenirii care, de două veacuri nu încetează

să ne cucerească.

30 iunie 2010

O zi la Cracovia. Și câtă încântare, de la *Biserica Sfintei Maria* până la Wawel! Înălțăm priviri uimite spre înaltul catedralelor, cu vitraliile și orgile magnifice. Am refăcut drumul funeraliilor președintelui Lech Kacinski, spre acea colină verde unde se înalță, maiestuos, complexul Wawel. În catedrală, locuri de veci ale regilor și impresionante dovezi ale anilor de glorie. În adâncul catedralei ating marmura rece sub care au fost depuse rămășițele președintelui polonez.

Afară simțim ritmul trepidant al unei vechi capitale europene fremătând de propria ei viață și de invazia turiștilor. Orele curg repede și ceasul plecării bate inevitabil. Un ultim popas al grupului nostru de români, la Auschwitz se constituie într-o lecție de istorie, mai ales

pentru tânără generație. Rămân la poartă, incapabilă să intru pe acel tărâm al terorii și ororii. Grupuri, grupuri de turiști se perindă în soarele verii, într-un pelerinaj al neuitării.

Plecăm. Lăsăm în urmă o Polonie însoțită, dărză, cu o neconținută rezistență în fața vicisitudinilor. Viața își continuă pulsația firească și, în curând, acasă, vom rememora aceste zile când s-a împlinit proiectul *CHOPIN 200*. Sperăm să fie începutul *pelerinajelor muzicale* prin care Râmnicu-Vâlcea să devină inițiator al unor astfel de proiecte culturale în România.

Dorina ARSENESCU

Mega spectacol, la Sibiu

Doina MOGA

Opera „Carmen” de Bizet este singura lucrare de acest gen, care face, în urmărirea dramei, ca

fiecare bărbat să se simtă bărbat și fiecare femeie să se simtă femeie. Există în ea mister, dacă ar fi să amintesc doar lunecările în imprezibilul vieții și actul final al uciderii eroinei, care este definitiv, după cum foarte inspirat scrie într-o poezie Marin Sorescu „că morțile pe scenă sunt cu mult mai adevărate decât cele ce apar în sens biologic”. De asemeni, este relevant faptul că o operă care a căzut lamentabil la premieră, încât compozitorul a murit de inimă rea în fața unui asemenea eșec, să fie de-a lungul istoriei poate cea mai cântată și chiar dansată operă. În ea Bizet, a scris muzică spaniolă, deși nu a fost niciodată în Spania. Uluitoarea combinație de arii, coruri, dansuri, în culoarea specifică zonei; contradicția între legal și fantasma năucitoare a iubirii, totul se reconstituie într-o anumită privință, în biografia fiecăruia dintre noi. De aceea, alegerea acestei

opere pentru un mega spectacol de și pentru marele public, în Piața Mare din Sibiu, a fost mai mult decât fericită, dar și inconștient de curajoasă în același timp, întrucât există precedente, mai ales ale unor renumite companii spaniole și nu numai, care au făcut adevărate regaturi din ea. Cu siguranță, celor de la Sibiu nu le-a fost ușor. Dar a meritat. Mai ales că într-o lume frământată și de multe ori lipsită de idealuri, Sibiu a deschis o poartă spre orizontul luminat de frumos și

imaginație al culturii, prin Teatrul său de balet – instituție unică în România, născut cu doi ani în urmă, din iubire, respect și modelat cu pricepere, profesionalism și care și-a construit existența și dezvoltarea cu un extraordinar spirit de echipă și cu un entuziasm cuceritor. Mai important este faptul că ei nu s-au conceptualizat academic, în sensul elitist al cuvântului, ci au ieșit spre public, cu arta și talentul lor, atingând acea generozitate de a-și democratiza în mii și mii de conștiințe, travaille-ul lor, care numai astfel putea fi aplaudat și admirat. Așa a apărut această a 8-a premieră. Iar o asemenea reușita e rară, pentru că de obicei emoțiile și lacrimile se consumă în spații închise, în conservatoarele săli de spectacol.

Sigur că organizatorii, în special directorul teatrului în cauză, dl. Ovidiu Dragoman, au intuit cu

fantezie și har, în spațiul Pieții Mari din Sibiu, un loc care chiar dacă nu seamănă cu Coloseumul din Verona, cu Teatrul Antic de la Orange sau cu spațiul de lângă Piramidele din Egipt, foarte potrivit pentru acest prim mega spectacol al teatrului unde au aplaudat îndelung 5.000 de spectatori.

La Sibiu, în seara fierbinte de 16 iulie 2010, trebuie să spun că efectul a fost surprinzător, făcându-mă bucuroasă că m-am aflat în emulația unei emoții generale deosebite. Dar tot criticul din mine nu a putut trece cu vederea, și asta nu neapărat dintr-un spirit analitic, ci doar ca un spectator bine informat, câteva disonanțe, neconcordanțe ale acestui conglomerat: corul de copii cam firav, corul operei prea dispart și fără omogenitate, soliști vocali buni, dar într-o competiție neloyală, cu o voce nelucrată, dar specifică stilului spaniol și în general, destul de paralel cu partitura, mulți în imposibilitate de a se pune de acord cu orchestra (foarte bună de altfel), excepție făcând componenții teatrului de balet care au fost într-un tandem de zile mari cu muzica. Dar toate acestea chiar nu au mai contat în fața succesului de public, deși tot criticul din mine n-a putut să-și reprime „fericita stupeoare” în fața acestei improvizații geniale. Spectacolul va rămâne în conștiința publicului mult timp, ceea ce e foarte bine. Dar și mai bine, este că istoria îl va consemna. Și asta pentru că nicăieri în lume, cel puțin din câte am văzut eu, coincidență sau nu, momentul înjunghierii mortale a eroinei de către Don Jose, nu a fost marcat ca la Sibiu cu cele 11 bătăi ale clopotului bisericii, amintind parcă lumii faptul că, odată cu uciderea personajului atât de drag lui Bizet ce i-a adus moartea, destinul și celestul l-a așezat tot atunci în nemurire. Frison general, la care au contribuit major toți participanții, români și străini, dar în mod deosebit prim balerina de talie mondială Corina Dumitrescu de la ONB.

Povești de viață... cu muzică și nu numai

Mircea STEFĂNESCU

O discuție cu domnul Dieter Stanzeleit atinge o felurime de aspecte. Recent, în 2007, domnia sa a publicat cartea autobiografică **Regina pierdută**, în care scrie că el s-a născut în România, la 28 noiembrie 1939, ca fiu al nepoatei regelui George VI al Marii Britanii, Nerissa Jane Irene Bowes Lyon, și al Voievodului de Alba Iulia, Mihai I (repetăm, după cum susține dl. Stanzeleit, n.red.). În anii Celui de al Doilea Război Mondial Nerissa se pare că ar fi fost agent secret al Londrei în România. După lovitura de stat de la 23 august 1944, ea și fiul său Nicolae Vasile au fost arestați de serviciile speciale germane și transportați la Berlin. Nicolae Vasile a fost abandonat și, trecând prin

împrejurări înspăimântătoare, a fost adoptat într-un final de o familie germană, primind identitatea de Dieter Stanzeleit.

Dieter Stanzeleit s-a stabilit din 1996 la București, după ce și-a creat propriu său destin de succes în fosta RFG, în lumea muzicală și în cea a afacerilor cu instrumente muzicale de mare valoare, devenind un specialist recunoscut internațional în acest domeniu.

- În Germania am studiat vioara și mult timp am fost concert-maestru la orchestrele simfonice din Kiel și Dortmund, unde, printre faimoșii dirijori am avut șansa de a lucra și de a-i cunoaște pe marii Ionel Perlea și Sergiu Celibidache.

- Paralel, împreună cu soția mea, am organizat și susținut, în landul Schleswig- Holstein un program muzical pentru tinerii ascultători, cu concerte în castele și biserici, și asta timp de ani buni, iar succesul acestui program a fost atât de impresionant încât Justus Franz, celebrul pianist, a preluat acest model conferindu-i o amplă extindere, sub titulatura Schleswig-Holstein Festival.

- În landul Westfalia de Nord-Renania am salvat

de la desființare o orchestră simfonică... Cum mi s-a confirmat ulterior, argumentele mele au determinat votul unanim al partidelor parlamentare pentru susținerea nelimitată în viitor a acestei formații muzicale. Și sunt cel care a reușit să impună în politica germană importanța educației muzicale timpurii.

- Mult mai recent, în 2004, urmare a inițiativei mele, Ministerul German de Externe a făcut o donație de instrumente muzicale de excelență calitate Filarmonicii George Enescu din București. Eu personal am donat Filarmonicii George Enescu materialele de orchestră ale primelor simfonii de Haydn, ale unei simfonii de Sibelius...

- Fiica mea, Suzanne Stanzeleit a fost eleva lui Leonid Kogan, și este un nume de referință în lumea concertistică internațională. Suzanne Stanzeleit a fost nominalizată la premiile Grammy, pentru înregistrările ei cu muzica pentru vioară de Bartok. Fiul meu, Martin Stanzeleit, a fost elevul lui Cătălin Ilea și trăiește acum în Japonia unde apare constant pe afișele de concert și de recital. Suzanne și Martin au fost aplaudați și admirați și de publicul Filarmonicii George Enescu, în apariții solistice de reală strălucire. Suzanne a realizat acum câțiva ani la Londra un admirabil CD cu cele trei sonate pentru pian și vioară de George Enescu.

- Am fost profesor de vioară în Germania, și studenții mei au câștigat numeroase distincții la concursurile internaționale de interpretare și mulți dintre ei ocupă astăzi poziții de conducere la orchestre de celebritate mondială.

- Sunt în România de aproape 13 ani și cunosc, pot spune, bine viața muzicală românească și apreciez în mod deosebit valorile de excepție care o onorează. Cu toate acestea, când am făcut propuneri esențiale acum câteva luni în timpul crizei existențiale de la Filarmonica George Enescu, acestea au trecut practic neobservate.

- Când, cu sprijinul Directorului muzical general de la Berliner Philharmoniker, eu și Președintele sindicatelor germane ale muzicienilor am propus o reformă în funcționarea și organizarea orchestrelor simfonice din România, faptul nu a trezit nimănui interesul. Pe de altă parte, sistemul român în universitățile de muzică este în cele mai multe cazuri prea puțin orientat spre aspectele practice. Nici unul dintre marii artiști ai scenei de concert și de operă la scară mondială nu pot primi permisiunea de a preda, pentru că nu au titlul de doctor. David Oistrach, Emil Gilels, Jasha Heifetz, Nathan Milstein, Herbert von Karajan sau Benedetti Michelangeli n-ar fi avut nici cea mai mică șansă să predea la București...

- Și încă un fapt curios este că în România, potrivit legislației muncii, chiar și personalitățile muzicale remarcabile și în deplinătatea forței lor artistice, sunt pensionate la împlinirea vârstei de 65 de ani. Cristian Mandeal și Horia Andreescu se află acum în această situație...

Studentii clujeni la Bayreuth

Tatiana OLTEAN

În ultimii ani, comunicarea interculturală și schimburile de experiență sunt în continuă dezvoltare, procesul de învățământ axat pe domeniile vocaționale fiind indisolubil legat de contactul cu personalități interpretative de talie internațională. Acest proces, deloc nou în abordările apusene ale actului pedagogic și cultural, are dublu-sens: Academia de Muzică „Gh. Dima” din Cluj-Napoca invită nume de referință ale interpretării vocale și instrumentale de peste hotare pentru a susține cursuri de măiestrie în beneficiul studenților clujeni, în timp ce experiența și tradițiile școlii interpretative românești sunt împărtășite tinerilor

Adrian Pop

muzicieni din străinătate de către cei mai reprezentativi interpreți ce activează în corpul profesoral al instituției clujene.

În această lumină, am putea spune că oferta pentru studenții-artiști clujeni a fost, în anul universitar încheiat, foarte bogată: prin intermediul programelor

Erasmus și *Fullbright*, muzicieni de cea mai înaltă clasă, cu carieră mondială, precum **Robert Levin** sau **György Kurtág**, **Cordelia Höfer Teutsch** sau **Sherban Lupu**, au dăruit studenților Academiei de Muzică clujene o parte din experiența și măiestria lor. Mai mult, o serie de alți reputați interpreți și pedagogi ai instrumentului și vocii, precum **Akio Koyama**, **Horiana Brănișteanu**, **György Lakatos**, **Amos Elkana**, **Ellen Rose**, **Ajtony Csaba** și **Darius Brubeck** au onorat invitația Academiei de Muzică de a susține cursuri de măiestrie la Cluj. Din cadrul Academiei de Muzică „Gh. Dima”, pianista prof.univ.dr. **Adriana Bera**, muzicologul lect.univ.dr. **Bianca Temeș** și violonista lect.univ.dr. **Melinda Bereș** (vioară) au susținut cursuri de măiestrie și, respectiv, conferințe de muzicologie la prestigioase instituții de învățământ muzical europene, precum *Universität Mozarteum*, Salzburg, *Universidad de Oviedo*, Spania și, respectiv, *„Liszt Ferenc” Zeneművészeti Egyetem*, Budapesta. De asemenea, cinci studenți au beneficiat de burse de studiu în importante conservatoare din Europa.

Tot în contextul promovării comunicării dintre Orient și Occident – căci aceasta este și devisa Festivalului *Jünger Künstler* de la Bayreuth – șase studenți români, Ovidiu Marc, Magia Rotaru, Fazakas Csaba, Elena Bartos, Ovidiu Borz și Dorinel Puia, de la AMG, s-au alăturat altor tineri artiști din 37 de țări ale lumii, pentru a face împreună artă de calitate excelenței. Festivalul, înființat în 1950 sub patronajul compozitorului Jan Sibelius, a adunat de-a lungul timpului peste 25.000 de tineri artiști din peste 80 de țări. Cea de-a 60-a ediție, și în același timp a 25-a consecutivă cârmuită de energica doamnă Sissy Thammer, Doctor Honoris Causa al Academiei de Muzică „Gh. Dima”, a fost una dintre cele mai bogate, reunind 300 de studenți muzicieni, 200 de profesori, alături de colaboratori și de

organizatorii neobosiți ai manifestării.

Organizarea impecabilă a trădat o pregătire minuțioasă a

Bianca Temeș

întregului proiect încă de la finele ediției precedente: cele 31 de *workshop*-uri pentru soliști vocali, instrumentiști, ingineri de sunet și de imagine, regizori, scenografi și manageri în domeniul cultural, conferințe de muzicologie și cele 100 de concerte (dintre care 2 spectacole de operă puse în scenă în cadrul Festivalului) și evenimente în aer liber organizate pe perioada lunii august vorbesc de la sine despre magnitudinea Festivalului, desfășurat pe mai multe paliere de lucru: cursuri de muzică de cameră și de orchestră, de teatru muzical, proiectul „Orientul întâlnește Occidentul”, cursuri de producție video și tehnici de înregistrare și prelucrare audio și video, seminarii de management cultural.

Tot din România au mai participat trei voluntari în departamentele de organizare (Alina Stan, Matei Pop, Corina Ceclan) și, ca invitat, prof.univ.dr. **Adrian Pop**, rectorul Academiei de Muzică „Gh. Dima” din Cluj-Napoca.

Rezultatele excepționale ale muzicienilor români în mediul concurențial acerb al Occidentului sunt binecunoscute. De aceea, această latură a interculturalității și a experienței dobândite în mijlocul unei comunități pline de culoare a muzicienilor de pe toate continentele se cuvine a fi în viitor cultivată cu și mai mult interes.

Ravi Shankar – regele sitarului

Cleopatra DAVID

Am avut șansa să asist, în Nehru Park (situat într-o zonă selectă din New Delhi, Chanakyapuri), la concertul lui Ravi Shankar și al fiicei acestuia, Anushka Shankar.

Originar din Bengal (Nord-Estul Indiei), descendent al unei familii cu tradiție în cultură, Ravi Shankar este binecunoscut pentru spectacolele de *fusion* din anii '60 realizate în colaborare cu violonistul Yehudi Menuhin sau cu The Beatles. Autor de concerte pentru sitar și orchestră, duo-uri pentru vioară și sitar,

lucrări pentru diferite instrumente soliste și muzică de film, Shankar a fost un liant între Est și Vest, primind distincții atât din partea statului Indian, cât și premiul și trei premii Grammy. Este poate cel mai important promotor al muzicii clasice indiene prin turneele mondiale realizate în anii '70 și '80. Director muzical la *All India Radio* în anii '50, Ravi Shankar a avut chiar și un mandat de senator în Parlamentul Indiei la finele anilor '80.

Nu a avut, însă, întotdeauna critica de partea sa. Muzicologii indieni îl consideră, în ciuda celebrității sale, cabotin. În muzica clasică indiană, nu virtuozitatea este urmărită în primul rând, ci efectul estetic strâns legat de precizia intonațională. Este necesar de precizat că intonația este netemperată, însă extrem de bine definită și corectitudinea executării ornamentelor microtonale reprezintă cheia unei bune interpretări.

Concertul din seara zilei de 5 decembrie a fost organizat de Societatea de Promovare a Muzicii

Clasice Indiene în rândul Tinerilor (*Society for the Promotion of Indian Classical Music and Culture amongst Youth - Spic-Macay*) în cadrul proiectului. Ravi și Anushka Shankar au fost acompaniați de Rikhi Ram și Sanjay Sharma la *tanpura* (instrument cordofon folosit pentru susținerea isonurilor), Bickram Ghosh, la *tabla* (instrument tradițional de percuție acordabil, alcătuit din 2 piese, specific pentru Nordul Indiei).

După un scurt documentar în care au fost prezentate viața și începutul carierei muzicianului și după ceremonia de aprindere a lămpii, au fost audiate în interpretarea celor doi sitariști raga *Purvi Kalyan* și un *Raag Maala*, însemnând „ghirlandă de ragas”. *Raga* reprezintă esența muzicii indiene, termenul traducându-se „colecție de sunete având conținut estetic”, iar în practică situându-se la granița dintre scară muzicală și temă. Impropiu, termenul de *raga* denumește și un gen muzical de factură cultă, în care interpretul are un rol foarte important, compoziția propriu-zisă reprezentând doar scheletul pe care acesta improvizează. Ghirlanda de *raga* a fost însoțită de cea de *tala*, sau construcțiile ritmice din muzica clasică indiană.

Ambele *ragas* în stilul *Hindustani* – stilul muzicii clasice din Nordul Indiei – au fost alcătuite din secțiunile *Alap*, *Jhor*, *Gat*, *Jhala* și *Vilambit*. *Alap* constă din enunțarea sunetelor *ragasului* și improvizație fără suport ritmic. Percuția intră de la a doua secțiune, conturând ritmuri din ce în ce mai complexe și mai rapide.

Aflat într-o formă fizică excepțională, muzicianul, care anul viitor va împlini vârsta de 90 de ani, a încântat audiența cu improvizațiile realizate în tempo-uri moderate. Ne-am fi dorit ca fiica sa să facă demonstrații de virtuozitate, însă strategia construcției spectacolului și prezența Maestrului probabil că nu au permis acest lucru. Cu totul altfel au stat lucrurile în privința percuționistului Bickram Ghosh, care în partea a doua a concertului și-a arătat pe deplin agilitatea. Degetele sale magice au creat improvizații de o viteză aproape ireală, oferind publicului momentul de extaz. Au existat și scurte momente de nesincronizare, în care polifonia incidentală creată evoca mai mult lumea jazzului, decât pe cea a culturii multimilenare indiene.

Plasarea concertului în parc nu a fost o soluție fericită din punct de vedere al sonorizării, însă de decenii muzica indiană nu se mai cântă natural, neamplificată, ocupând săli din ce în ce mai încăpătoare.

Poate că acest concert nu a oferit, din cauza vârstei înaintate a protagonistului, prea mult din ce a fost cândva Ravi Shankar, iar cunoștințele limitate de muzică indiană nu-mi permit să apreciez cât de „în stil” au fost cântate cele două *ragasuri*, însă satisfacția de a fi respirat în prezența unei legende a muzicii și a celui mai bun ambasador al țării sale va rămâne mult timp în memoria celor care au fost binecuvântați de Mama Indie în acest început de decembrie.

Conglomerate

Cuvântul caracteristic ultimului volum publicat de Costin Popa la editura Pegasus Press este *conglomerat*: **CONGLOMERÁT** ~e n. 1) Rocă sedimentară formată din fragmente ale unor roci mai vechi, cimentate cu calcar pe cale naturală.

Este neobișnuit să scrii că o carte în care se vorbește despre viața muzicală este caracterizată de un termen geologic, însă parcurgând suita de texte polarizată în jurul titlului „Opera Eterna”, vom fi surprinși de comparații ingenios alăturate, observații neezitante dar și de titluri care uimesc prin simplitate, fără a da uitării galeria foto, care vădește familiaritate, bucuria de a fi a artiștilor. După cum veți vedea, o mare diversitate de trăiri, analize, evenimente, sunt îmbinate de un liant: dragostea pentru artă.

În volumul „Opera Eterna”, textele sunt structurate în cinci categorii: în prima sunt amintite evenimentele petrecute în Capitală, după care putem parcurge opinia autorului despre ediția a XIX-a, 2009 a Festivalului și concursului internațional „George Enescu”; mai jos ne sunt împărtășite impresii de la manifestări ce au avut loc în țară; în cea de-a patra secțiune este redat punctul de vedere al autorului cu privire la câteva din evenimentele ce au avut loc pe mapamond, urmând ca în ultima secțiune să fie comentate materiale media.

Astfel, în cronicile și interviurile publicate în acest volum sunt sesizate „sunete ca o mângâiere, fraze muzicale de fluiditatea, consistența și culoarea mierii”, dirijori care au „desenat cu bagheta un spectacol”, „nuanțări maligne și insinuări șerpești” ale interpreților.

În cuprinsul cărții găsim aniversări ale unor

personalități din lumea artistică autohtonă și nu numai, care sunt înfățișate dintr-o altă perspectivă, prietenoasă. „Aniversarea baritonului Nicolae Constantinescu”, „Maria Slătinaru-Nistor la ceas aniversar”, „Tenorul Cornel Stavru la 80 de ani” sunt câteva din celebrările asupra cărora se îndeapță atenția autorului.

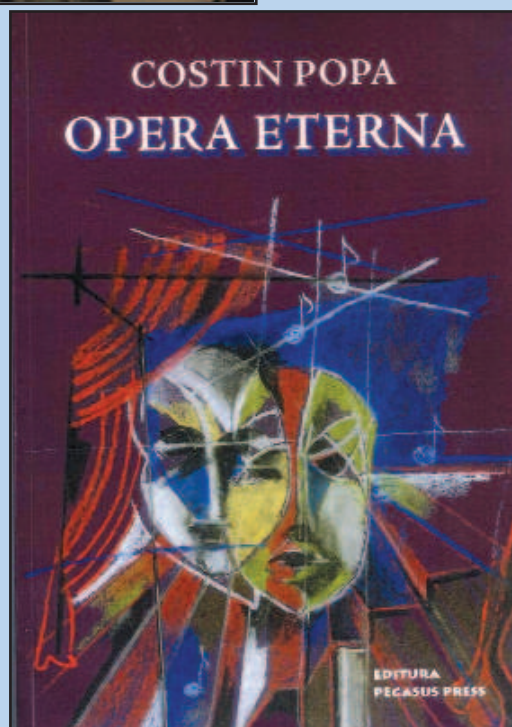
Din cuvinte sunt alcătuite portrete, unic colorate printr-un limbaj de fiecare dată altfel. Așa avem prilejul să remarcăm, de pildă, prezența mezzosopranei Oana Andra, menționată printr-un titlu nepretențios: „Oana”, și analizată cu naturaleză, semnalând în același timp surpriza tematicii propusă pentru recital („Buchet de arii și romanțe naționale”). În contrast, vom descoperi o prezență „strălucitoare la București”, cea a sopranei Elena Moșuc, cu ocazia unui concert de Crăciun.

Interviurile? Nu sunt ceea ce ne-am obișnuit să fie, o înșiruire de întrebări cărora li se oferă răspunsuri mono- sau bi-silabice. Sunt mai mult dialoguri cu vechi prieteni, pe care, deși fizic sunt departe în majoritatea timpului, dragostea pentru artă îi ține uniți, orice-ar fi. Prin ele putem sesiza anumite trăsături de caracter nebănuite poate, ne sunt înfățișate fapte, adevăruri, trăiri care n-ar putea fi împărtășite unui necunoscut.

Parcurgând cartea „Opera Eterna” retrăim spectacole de pe marile scene ale lumii, asistăm la debuturile tinerelor talente, adunăm impresii despre evenimente deja renumite, care marchează viața muzicală, dialogăm cu

vechi prieteni, comemorăm mari oameni de artă... Toate acestea grație lui Costin Popa, care izbutește cu succes să transpună sunetele în cuvinte, să dea senzațiilor, „din condei”, forme și culori inconfundabile, creând astfel *conglomerate* „cimentate cu artă pe cale naturală”.

**Norela
Liviana COSTEA**

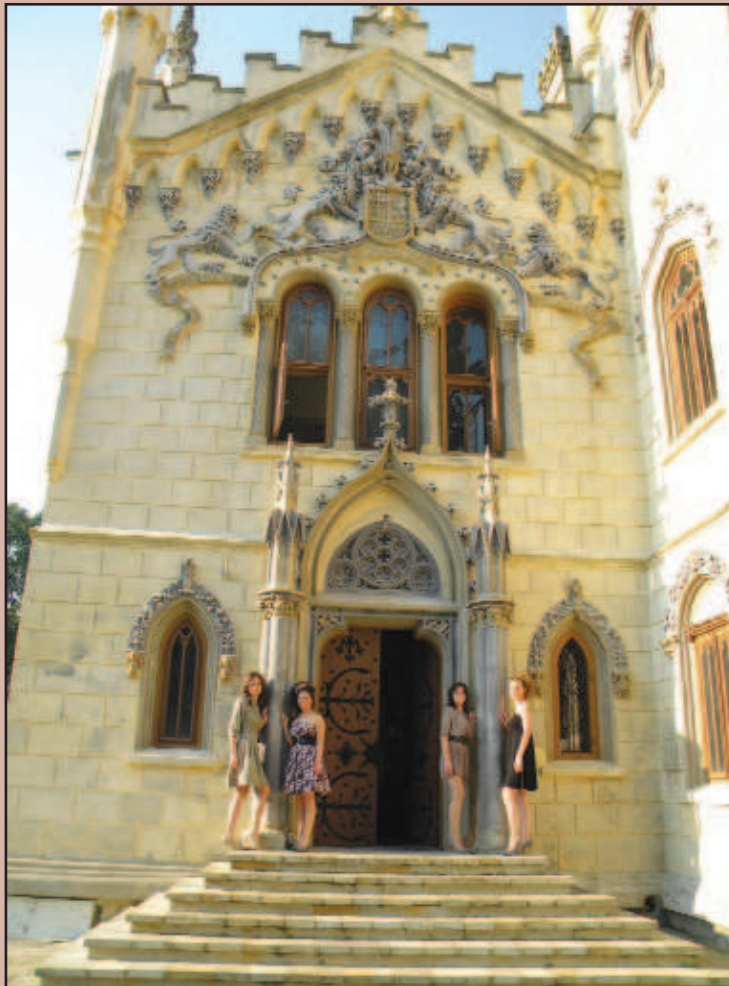

“Muzica Palatelor Românești” – drumul speranței

Prima ediție a Turneului Național “Muzica Palatelor Românești”, eveniment organizat de Radio Romania Cultural și ExcesMusic, prin programul “Oportunități la tine acasă”, s-a încheiat cu un recital găzduit de Resonance Quartet în Sala Scoațelor din Palatul Mogoșoia.

S-a încheiat un maraton de aproape 1500 de kilometri care a deschis ușa speranței. Speranța că România își poate prețui valorile: muzicale, arhitectonice, istorice, peisagistice și că, prin proiecte cultural-turistice bine articulate, își poate promova comorile. După nouă zile de turneu, după cinci concerte există speranța salvării publicului - mi-au rămas întipăriți în memorie oameni care au venit la Muzeul Național George Enescu – secția Tescani de la zeci de kilometri pentru a se bucura de muzică și mai ales copiii veniți din sat, îmbrăcați cu haine de sărbătoare, care s-au așezat timid în primul rând și care au absorbit prin toți porii fiecare sunet, m-a bucurat numărul mare de oameni de la concertul de la castelul de la Miclăușeni (unii veniți pentru prima dată la un concert la sfatul părintelui Constantin Sturzu), m-a impresionat faptul că, în ultimul moment, gazdele de la Castelul Peleş încercau să mai găsească scaune, fiind surprinși de numărul mare de iubitori ai frumosului.

După acest turneu mi-a renăscut speranța că mass-media poate promova cu asiduitate un eveniment cultural și că nu este

interesantă doar de monden, politic și fotbal. Am văzut articole ample și fotografii color în presa ieșeană, am văzut emisiuni dedicate evenimentului la patru televiziuni, am fost martorul unei campanii extraordinare de mediatizare susținută de toate posturile radioului național.

De asemenea există

speranța găsirii investitorilor în cultură, există oameni care cred în promovarea valorilor reale. Anul acesta au fost: Înalt Prea Sfinția Sa Teofan - Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, Ștefan Gheorghiu - președintele Uniunii de Creație Interpretativă din România, Oltea Șerban Pârâu - Redactor șef al Radio Romania Cultural, Laura Manolache - directoarea Muzeului Național George Enescu, Sebastian Gheorghiu - director al ExcesMusic, Ioan Rusei - director al Docuprint Bacău.

Drumul început de violonista Ioana Jijian, violista Emilia Rotomeza, flautista Nicoleta Angheloiu și violoncelista Gabriela Bokor trebuie să continue, să se concentreze asupra performanței absolute, care să transforme

Ilinca Dumitrescu, Într-un recital de excepție

Marti, 18 mai 2010, la Sala Mare a Ateneului Român, în fața unui public special, format din numeroși șefi de misiuni diplomatice acreditate în România și din personalul ambasadelor respective, cât și din publicul obișnuit la manifestările muzicale, pianista Ilica Dumitrescu a prezentat un recital sub sigla Bicentenarului Independenței statelor latino-americane, cu lucrări componistice din acel spațiu cultural și artistic al Planetei.

Institutul Cervantes și Ambasada Spaniei în România au realizat conceptul acestui moment muzical.

Suita de piese pianistice scrise de compozitori

latino-americani a fost formată din titluri în egală măsură diverse și interesante, și dacă multe nume ale acestora au apărut acum sub ochii noștri, și muzical, în prime audiții absolute, aici, la București, Enrique Granados, Isaac Albeniz, Heitor Villa Lobos sau Alberto Ginastera, nu mai au nevoie de nici o recomandare.

Ilinca Dumitrescu a dat versiunea sonoră a acestei selecții componistice, a dăruit sau a redăruit ascultătorilor, cu elansări de mare spectaculozitate felurimea unor muzici exotice și de sensibilități pe cât de relevante, pe atât de specifice. Și totul cu acea admirabilă așezare interpretativă proprie acelor rare personalități pentru care, parafrazând acum un adagiu medieval și raportându-l la

lumea muzicii și la aceea a claviaturii pianistice, nimic nu le este și nu le poate fi necunoscut.

Ilinca Dumitrescu, de la Chopin și Messiaen, de la Grieg la Mozart și Scarlatti, de la Rahmaninov la Haendel, de la Beethoven la Șostakovici, Scriabin și Prokofiev, de la Enescu, Jora și Paul Constatinescu, pentru a nu-i cita acum decât pe acești mari compozitori, este, pentru a spune încă o dată, o rară și impresionantă personalitate în muzica pentru pian, lucru care s-a văzut și în abordarea acestui repertoriu de concert și de recital.

Acest lucru s-a văzut și în interpretarea acestor muzici latino-americane, în autentic și forță imaginativă, prin vibrația specifică acelor medii culturale, în care sunt de auzit multe influențe europene sau nord-americane, dar și sonorități atât citadine, cât și etno, de pe acel imens teritoriu...

S-au ascultat compoziții semnate de 16 compozitori din Bolivia, Uruguay, Mexic, Venezuela, Brazilia, Peru, Chile, Cuba, Argentina.

Ilinca Dumitrescu conferă definiții în imagistica sonoră, definiții de mare claritate în care virtuozitatea, fie și cea mai acuzată, nu este decât un element subțidiar.

Ilinca Dumitrescu își configurează succesul la public, cum a fost și cel de la recitalul cu muzici latino-americane, cu un profesionalism de clasă înaltă, cu desfășurarea unor succesiuni de evenimente muzicale spectaculare.

Arta ei este permanent circumscrisă stilului concertistic, virtuos și sentențial, la noi și neașteptate orizonturi înalte ale intelectului emoțional și rațional al ascultătorilor. Această stare emoțională de fastă tensiune vibra în acea seară de muzică, în recitalul ei pe scena Ateneului Român, decorată cu steagurile tuturor statelor latino-americane, într-o fiestă coloristică.

În acea seară de muzică Ilinca Dumitrescu și-a șlefuit expresia interpretativă, ca un omagiu adus lumii umanului din acea civilizație muzicală și, printr-o distinsă reverență diplomatică, în fața aceluia public compus din componenți ai ambasadelor statelor celebrate cu prilejul Bicentenarului Independenței statelor latino-americane, moment marcat la București pe cea mai importantă scenă muzicală a României.

Mircea ȘTEFĂNESCU

Resonance Quartet într-un nume de talie mondială. Anul acesta cele patru au impresionat prin pasiunea cu care fac muzică de cameră (lucru rar în România), prin maturitate abordării unor lucrări dificile: *Sonata bizantină pentru violoncel solo* de Paul Constantinescu, *Trio-ul* de Jean Francaix sau *Cvartetul cu flaut KV 285* de Mozart, prin sensibilitate și frumusețea lor interioară și

exterioră. Resonance Quartet a încântat oamenii și a plantat în adâncimi neștiute ale sufletelor lor sămânța depedenței de muzica de calitate.

Trebuie să existe ediții viitoare ale turneului în care să decoperim noi comori românești și, mai mult decât orice, anumite locuri trebuie să rămână în memoria colectivă și să recâștige strălucirea

de altădată sau să și-o sporească pe cea actuală: Conacul Rosetti - Tescanu (Muzeul Național George Enescu - secția Tescani), Castelul de la Miclăușeni, Palatul Cuza din Iași (Muzeul Unirii), Castelul Peleş și Palatul Mogoșoaia.

Sebastian CRĂCIUN

Academia de muzică Sighișoara

Anca FLOREA

Timp de 12 zile, cetatea medievală a Sighișoarei a găzduit o nouă ediție a Academiei muzicale, realizată de Alexandru Gavrilovici, fondatorul și conducătorul festivalului care, de la un an la altul, devine parcă tot mai bogat și mai interesant.

De fapt, există un nucleu stabil, alcătuit din muzicieni români care activează ca profesori și instrumentiști în ansambluri importante din Elveția, cărora li s-au adăugat artiști elvețieni, dar și spanioli sau, anul acesta, din Finlanda, alături de invitați din țară. Iar cei care susțin cursurile de măiestrie cântă și în serile camerale sau chiar împreună cu tinerii sosiți din Cluj, Tg. Mureș, București, din Spania sau din Țara cantoanelor, totul derulându-se ca într-o mare familie.

Debutând în Ziua Națională a Elveției, festivalul a propus un recital aparte oferit de David Pia, violoncelist câștigător al dificilului Concurs „Ceaikovski” (2007), optând pentru opusuri de secol XX și romantice, interpretate la cote performante.

Și pentru că în 2010 este bicentener Schumann, partiturile sale s-au regăsit în toate concertele, abordate și de pianiștii Tunde Kurutz și Imre Rohmann, încadrate de opusuri de Bach, Schubert sau Maki Ishii, printre soliști regăsindu-se și violistul Endre Guran.

Dar compozitorului omagiat i s-a rezervat (și) o întreagă seară, în care aceiași oaspeți, dar și Alexandru Gavrilovici, Vladimir Lakatos, Alvaro Huertas, Aloise Baechler au entuziasmat publicul.

Foarte bun a fost și cvartetul „Arcadia”, în pagini de Haydn, Britten, Schumann, apoi din nou Aloise Baechler, Adrian Cioban, Alvaro Huertas au urcat pe podium, dar împreună cu contrabasistul Petru Iuga, acesta transcriind *Partita III BWV 1006* (pentru

Aloise Baechler

Henri Sigfridsson

violoncel) de Bach, ceea ce l-a depășit vizibil, discutabilă fiind și „adaptarea” Trionsonatei de C.Ph.E. Bach în formula flaut baroc-oboi-violoncel; dar am ascultat și o interesantă *Suită pentru violoncel* scrisă de Enric Casals – în memoria ilustrului său frate, o *Suită pentru violă* de Reger și o piesă modernă de Heinz Marti, inteligent conturată de rafinatul Endre Guran.

În eleganta sală a Primăriei, oaspeții și C. Gavrișiu au fost aplaudați și în muzica lui Schumann, iar pianistul spaniol Hector Sanchez a adus din țara sa natală parfumul unor lucrări de De Falla și Albeniz.

Ne-am reîntâlnit cu Schumann, dar am ascultat și lucrări de Haydn, Berg sau Enescu interpretate superb de Viniciu Moroianu, oferindu-ne momente de mare muzică într-un program dificil și complex, punându-i în valoare tehnica virtuoză și profunda înțelegere stilistică în edificii sonore filigranate cu măiestrie. Aceleași date de interpret în cel mai adevărat sens al cuvântului s-au regăsit și în colaborarea cu Alexandru Gavrilovici, de asemenea artist dăruit, realizând un duo sudat, cu o coloristică bogată în *Sonata nr. 2* de Honegger.

Și în ultima seară camerală am aplaudat un violoncelist de marcă, elvețianul Christophe Pantillon, în compania pianistului finlandez Henri Sigfridsson, apreciind sunetul generos și cald, expresivitatea și implicarea cu care a susținut opusurile solicitante („iertându-i” astfel micile scăpări), pentru ca apoi pianistul să ne cucerească în *Kreisleriana* de Schumann și în *Finlandia* de Sibelius, ovațiile prelungi ale celor care stăteau și în picioare și pe scări fiind răsplătite printr-o poetică *Nocturnă* de Chopin.

Binevenite au fost și cele cinci ore în care parte dintre cursanți au cântat fie acompaniați de excelenta pianistă Cipriana Gavrișiu, fie în compania profesorilor Al. Gavrilovici sau Vladimir Lakatoș, acesta prezentând, în final, alături de contrabasistul Blake Thomson, o primă audiție absolută – *Big Brother* de Ștefan Zorzor (2005), cu umor și fantezie.

În seara finală, entuziastul violist-pedagog a asigurat și prezentarea concertului Orchestrei Academiei muzicale de vară, pe care a pregătit-o și în care a cântat, asemenea lui Al. Gavrilovici, dar fără dirijor, în *Trei piese în formă de fughetă* de Schumann și în

acompaniamentul Concertului în do minor de Vivaldi (cu A. Baechler din nou la flaut baroc) sau Concertului nr. 2 pentru violoncel de Haydn (și acesta transcris de Petru Iuga, pe care... l-am preferat în bisul pe teme maramureșene...).

„TINERE TALENTE” și MULTE „VÂRFURI”

Anca FLOREA

Ajuns la cea de a XXXI-a ediție, Festivalul „Tinere talente” de la Rm. Vâlcea pare că, de la un an la altul, crește ca valoare, cei pe care i-am ascultat în perioada 15-17 mai, fiind parcă mai buni ca oricând, nivelul general al manifestării ridicându-se la cota evenimentului. Iar meritul le revine deopotrivă

Bogdan Baciu

interpreților, profesorilor care i-au pregătit și, nu în ultimul rând, directorului artistic Rodica Sava.

Chiar din seara inaugurală, melomanii au descoperit sub genericul „Voci de primăvară” câțiva dintre studenții pregătiți de conf.univ.dr. Marius Budoiu la Academia de Muzică din Cluj, etalând glasuri generoase, conduse cu o tehnică bine pusă la punct, dublată de o expresivitate adecvată; s-a detașat, prin datele naturale aparte, tenorul Ovidiu Purcel, o voce lirică plină, metalică și strălucitoare, cu acute impresionante. Extrem de promițător este și basul Bogdan Taloș, abia în anul I, dar evoluând deja cu o dezinvoltură surprinzătoare, punându-și în valoare glasul amplu, penetrant și suplu. Am remarcat apoi calitățile vocal-interpretative ale baritonului Bogdan Baciu (masterat). Am ascultat de asemenea o soprană lirică – Adela Zaharia (anul IV), cu o coloratură perlată și incisivă, în timp ce mezzosoprana Isabela Kutasi (masterat), dispunând de o voce remarcabilă, are nevoie de un plus de temperament și de implicare.

Dimineața următoare, în „Recitalul tinerelor talente”, a prilejuit, în ambianța primitoare a Școlii

Populare de artă, audierea unor instrumentiști care, deși încă elevi, au demonstrat o maturitate și o pregătire muzicală apreciabilă, remarcându-se și de această dată câteva „vârfuri” precum violonistul Mircea Dumitrescu de la Liceul „G. Enescu”. De la Ploiești a sosit clarinetistul Bogdan Anton Vasile (clasa X), cântând de asemenea cu aplomb, precizie și sunet „format”, apoi oboista Cristina Ordean (anul II), precum și Daniel Radu (clasa XI). S-au remarcat și doi pianști din București – Iulian Ochescu (clasa X), echilibrat, cu o virtuozitate deosebită și Diana Constantinescu (clasa IX). I-am aplaudat deopotrivă pe elevii Liceului de artă din Rm. Vâlcea, pianista Bianca Patricia Anica, violoniștii Ștefan Bădițescu (clasa VI) și Andreea Saia (clasa VII) sau naistul Victor Matei (clasa XII); merită subliniată și evoluția pianistei Daniela Luca de la Tulcea (clasa VI).

Cele două concerte cu orchestra au adus de asemenea surprize plăcute, Filarmonica „Ion Dumitrescu” implicându-se parcă mai mult în colaborarea cu tinerii soliști, poate și pentru că primul dirijor – Cristian Sandu, asist.univ. la Academia de Muzică din Cluj – s-a impus prin calitățile sale unanim recunoscute, prin pregătire, cultură muzicală, rigoarea gestului, capacitatea de a crea planuri expresive și desfășurări clar conturate, știind să urmărească demersul solistic într-o manieră maleabilă și precisă totodată; dacă violista Emilia Rotomeza din Rm. Vâlcea, studentă în anul II la master la UNMB, de atâtea ori apreciată la superlativ, nu a fost, de această dată, la nivelul așteptat, violonistul Ionuț Bolozan din Slobozia (clasa VI) a constituit o adevărată revelație în Concertul de Bruch, remarcabil prin frumusețea sunetului, prin frazarea, sensibilitatea și anvergura interpretării într-o lucrare riscantă în plan expresiv, iar pianistul Marius Deneș (clasa IX), la doar 15 ani deja binecunoscut melomanilor, a impresionat în Concertul

Casa Anton Pann

nr. 1 de Liszt, care răspunde perfect datelor sale virtuozice, temperamentului și capacității de a contura momente de forță și de lirism bine dozate, cu o m a t u r i t a t e aparte.

În seara finală, ansamblul condus de Florin Totan a acompaniat alți trei soliști, contrabasistul Andrei Mihăilescu din Piatra Neamț (anul I), clarinetistul Valentin Bunea (clasa XII) entuziasmând în *Introducere, temă și variațiuni* de Rossini, și violoncelistul Octavian Lup (clujean care studiază la UNMB, în anul IV), reconfirmând aprecierile anterioare privind generozitatea frazării, sensibilitatea și interiorizarea care îl caracterizează.

România, model pentru japonezi!

Suntem, tot mai mult, dezamăgiți de România, de felul în care merg lucrurile în țara noastră, de degradarea continuă a calității vieții și de alunecarea în derizoriu a valorilor spirituale. Mai mult, nu doar noi, românii, avem o percepție negativă asupra imaginii țării ci și străinii, exasperați de faptele antisociale ale unor conaționali de-ai noștri... Și totuși, încă nu este totul pierdut! Mai sunt pământeni care, deși departe de Europa, manifestă o atracție neobișnuită față de România. Mă refer la locuitorii Țării Soarelui Răsare, mai precis la tinerii muzicieni japonezi care, an de an, își dispută într-o concurență acerbă câștigarea trofeului Concursului „România”, singurul concurs de interpretare muzicală din lume care poartă numele țării noastre și al cărui Grand Prix constă într-un turneu în România.

Organizat de doamna Kazuko Shimada, președinta Asociației muzicale „Japonia-România” (o

pasionată admiratoare a României și a muzicii românești), cu sprijinul (mai ales la nivel uman) Ambasadei României la Tokyo și al Universității Naționale de Muzică din București, concursul a ajuns anul acesta la a șasea ediție. Pare incredibil, dar de la un an la altul concursul capătă anvergură, participă tot mai mulți concurenți (în ciuda unei taxe de înscriere foarte piperate echivalentul a circa 300 Euro!) și în ciuda șanseii destul de mici de a câștiga Trofeul (unicul premiu cu valoare materială), pentru care anul acesta s-au înfruntat 155 (!!) de concurenți. Mai mult, dificultatea concursului rezidă și în faptul că Trofeul revine celui mai bun muzician, indiferent de instrumentul la care cântă (incluzând aici pian, instrumente cu coarde, suflători de lemn și respectiv alămuri, percuție, ansambluri camerale și canto).

Ținând cont de anvergura pe care a căpătat-o concursul la ultimele ediții, anul acesta România a fost reprezentată în juriu mai consistent decât până acum: pe lângă subsemnatul, au mai

fost invitați violoncelistul Marin Cazacu, profesor la Conservator, și două tinere românce stabilite în Japonia, soprana Amalia Niculăeș și violista Marie-Jeanne Măi-Antal. Acestora li s-au alăturat un nucleu fix de profesori japonezi (Președinta juriului și un compozitor) plus câte un expert de la fiecare categorie de instrumente, invitat la secțiunea respectivă.

Finalmente, după 3 etape (preselecție, semifinală și finală), au fost aleși cei mai buni de la fiecare secțiune, din rândul acestora rezultând și deținătoarea Marelui Premiu, care a revenit anul acesta violonistei Ribon Aida, de 20 de ani, din Tokyo, care a cântat în finală *Sonata a treia pentru vioară solo* de Eugène Ysaÿe (Ballade), dedicată de compozitorul George Enescu.

Câștigătoarea va vizita România anul viitor, în cadrul festivalului „Popasuri enesciene”, ediția a treia, când va apărea în recitalurile din cadrul acestui eveniment internațional.

Vă reamintim cu acest prilej că anul acesta, pe 8 octombrie, va avea loc la București, la Palatul Cantuzino, de la ora 19, deschiderea ediției a doua a festivalului „Popasuri enesciene”, printre protagoniștii seriei fiind Maria Hara, vioară (câștigătoarea Marelui Premiu în ediția din 2009 a concursului de la Tokyo), Ștefan Cazacu, violoncel și Valentina Nafornița, soprana.

Mihai COSMA

Kazuko Shimada,
Președintele Juriului

UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

INSTRUMENTE
STRUCTURALE
2007-2013
2007-2013

Comunicat

În perioada august 2010 – februarie 2011 se va derula proiectul „MUSICUS” demarat de Universitatea Națională de Muzică din București. Proiectul, cofinanțat din Fondul European de Dezvoltare Regională desfășurat majoritar pe linie de achiziții de echipamente IT și softuri, se derulează prin Programul Operațional Sectorial Creșterea Competitivității Economice, Axa Prioritară 2 – Cercetare, Dezvoltare și Inovare, Operațiunea 2.2.4. Pe durata celor șase luni de implementare vor fi achiziționate echipamente IT marca Apple și softuri specifice.

Organismul intermediar de cercetare este **Autoritatea Națională pentru Cercetare Științifică** iar valoarea totală a proiectului este de 155 462 lei. Managerul de proiect este prof.univ.dr. Mihai Cosma, director al Centrului de Excelență pentru Cercetare Științifică și Activități Artistice din cadrul Universității Naționale de Muzică din București, secondat de asist.cercet. Andra Frățilă – consultant științific de proiect.

Departamentul de Cercetare Științifică și Activități Artistice
al Universității Naționale de Muzică din București.

UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

INSTRUMENTE
STRUCTURALE
2007-2013

Necesitatea înnoirii, perfecționării și eficientizării managementului, prin proiectul MUSICUS

Odată cu recunoașterea importanței și ponderii cercetării științifice din domeniul artistic se simte tot mai acut nevoia amplificării activităților de management al cercetării, pentru a facilita accesul cât mai multor membri ai comunității noastre academice la fondurile de cercetare și la know-how. Rezultatele de excepție obținute de-a lungul timpului, dar și în ultimii ani, de România în domeniul muzică și competitivitatea la vârf a acestora pe plan mondial face ca această ramură să ofere un potențial cu totul special domeniul CD&I în România.

Cu ajutorul proiectului MUSICUS Universitatea Națională de Muzică București urmărește să obțină ceea ce ne lipsește în acest moment, pentru ca potențialul să fie valorificat, adică: pe de o parte, baza materială de ultimă generație și în special încrederea comunității academice în capacitatea de întocmire a proiectelor și de accesare a fondurilor care se obțin prin competiție.

Prin urmare, obiectivul acestui proiect este crearea unui laborator de cercetare cu dotări IT specifice cercetării în domeniul muzical (computere, periferice și softuri), care să constituie o interfață populară și ușor accesibilă pentru personalul angajat din administrație, pentru profesorii și pentru doctoranzii din Universitatea noastră. În plus vom putea să orientăm o parte a resursei umane (care va beneficia de o super-calificare odată cu cunoașterea noilor echipamente) către activitatea de consultanță concretă, de specialitate, IT și financiară. De asemenea, creșterea capacității manageriale va fi asigurată prin utilizarea unor softuri performante, prin asigurarea unei consultanțe IT de înaltă calificare, prin asigurarea unei consultanțe de profil artistic în legătură cu folosirea echipamentelor muzicale electronice și a celor tip MIDI și prin sporirea vizibilității și accesibilității proiectelor individuale, de grup și instituționale, cu accent pe cele cu impact național major și pe cele cu impact european și internațional.

*Departamentul de Cercetare științifică
și activități artistice al UNMB*

Gărâna – cod roșu

Florian LUNGU

Pregătită cu multă migală, cu nedorite eforturi depuse în multe dintre lunile anterioare evenimentului, **ediția a XIV-a** a celui mai fastuos festival de jazz al României ultimelor decenii, cel de la **Gărâna**, a debutat sub auspicii favorabile joi 22 iulie 2010 în pitorescul ambient al Poienii Lupului, la 1000 m altitudine, pe muntele Semenic. Așa cum ne-a obișnuit în cele opt ediții de când

păstorește Festivalul, managerul și directorul artistic **Marius Giura** – declarat admirator al muzicienilor europeni de gen, mai ales al celor din nordul continentului – i-a plasat pe scenă încă din prima seară, în fața spectatorilor (surprinzător de numeroși pentru o zi de lucru!), pe elvețianca de origine albaneză **Elena Duni** în fruntea quartetului propriu, tânără și talentată vocalistă specializată în reconversia în concept jazz-

istic a unor teme din folclorul est european, inclusiv a melodiei populare românești „Lume, lume”, ca și pe celebrul bass-ist american de origine cehă **Miroslav Vitous** revenit de astă dată pe podiumul de la Gărâna în cadrul trio-ului condus de nu mai puțin notoriul ghitarist norvegian **Terje Rypdal**, cei doi fiind însoțiți de bateristul american de culoare **Gerald Cleaver**. Iar în închiderea serii – impunându-se drept o realmente notabilă surpriză, a evoluat tânărul grup timișorean „**Funky Growl**” combo cultivând cu aplomb specii stilistice contemporane de tip **hip-hop, funk, fusion, soul** într-un program de recital axat exclusiv pe compoziții originale ale membrilor grupului.

Seara de vineri 23 iulie a aparținut în întregime **Trio-ului Bela Fleck**, binecunoscut interpret american la banjo, super-deținător de distincții Grammy (11 premii și 27 nominalizări), protagonistul aducându-i drept sidemani, dar și colegi de „prima ligă”, pe o altă celebritate a firmamentului jazz-istic, percuționistul indian **Zakir Hussain** și pe admirabilul bass-ist **Edgar Meyer**; am urmărit peste două ore de muzică bună, cuceritoare prin rafinamentul și originalitatea expresiei.

Din păcate – și fără ca cineva să aibă vreo vină – seara a treia a adus cu sine o nedorită fractură în media de audiență. Un veritabil bombardament meteorologic (ploaie violentă, furtună, viituri măturând totul în cale) a gonit mare parte din public și a prejudiciat întrucâtva derularea scenică. Făcînd abstracție de atare impedimente, vom nota calitatea

unor prezențe scenice de ținută, probată de **Trio-ul** tânărului pianist și compozitor polonez **Marcin Wasilewski** (remarcat de marele trompetist compatriot **Tomasz Stanko** cu care a colaborat câțiva ani); de **Quartetul** olandez al talentatului pianist și autor de teme **Wolfert Brederode**, semnatar a șase dintre piesele interpretate împreună cu bass-istul **Mats Eilertsen** (și el creator a două dintre temele recitalului); de **Trio-ul** austriac al ghitaristului compozitor **Wolfgang Muthspiel**, insolit și mereu inspirat improvizator; și de atractiva formație ungară „**Djabe**” fondată acum 15 ani de ghitaristul și percuționistul **Égerházi Attila**, cu care a interpretat teme alerte, pline de vitalitate compuse de membrii grupului.

Marcată și ea de o ploaie mărunță, de neoprit, seara epilog de duminică 25 iulie a fost onorată la rândul-i de momente interpretativ – creative memorabile: cap de afiș al Festivalului, vedetă actuală a vocalisticii de jazz de peste ocean dar și o admirabilă pianistă și autoare de teme, **Patricia Barber** a reprezentat un stil modern post-bop, argumentat de solistă; **Duo-ul** norvegienilor

Trygve Seim - saxofoane, **Frode Haltli** - acordeon a dovedit (ca și în cazul formațiilor **Terje Rypdal**, **Wolfert Brederode**, **Wolfgang Muthspiel**) că organizatorul **Marius Giura** a avut curajul de a oferi unui public numeros și eterogen o muzică inedită, introspectivă, definită nu odată în zona experimentului și totodată că melomanii de la Gărâna manifestă spre cinstea lor, capacitatea de a recepta tipuri de expresie și de limbaj nu neapărat accesibile; recitalul **Trio-ului „Tonbruket”** din Suedia a constituit fără îndoială un punct culminant al ediției festivaliere la care ne referim, după cum noua formulă „**Bega Blues Band**” a lăsat o foarte bună impresie cu un repertoriu orientat actualmente mai mult spre jazz.

Pentru cei care au rezistat asaltului nemilos al ploii și vântului, **Festivalul Internațional de Jazz „Gărâna 2010”** a însemnat o veritabilă sărbătoare artistică, inclusiv prin manifestările sale adiacente: lansarea unor volume tipărite precum „**Jazz-ul ca stare de spirit**” de **Petru Ilieșu**, „**Cartea străzii Eugeniu de Savoya**”, „**Istoria jazz-ului și a muzicii afro-americeane**” de **Lucien Malson**, cele două expoziții prezentate de plasticiana **Elisabeth Oshsenfeld** etc. Drept recunoaștere a meritelor sale manageriale, lui **Marius Giura** i-a fost înmînată de către directorul postului **Radio Reșița**, **Doru Dinu Glăvan**, o plachetă din partea **Societății Române de Radiodifuziune**, sub semnătura noului conducător al instituției, **Andras Istvan Demeter**.

Zakir Hussain, Dr. Nishan și Florian Lungu

Decăderea unui festival

Ana-Maria SZABO
Marius GHERMAN

În urmă cu puțină vreme, organizatorii anunțau, prin Cristian Zgabercea, director al Direcției de cultură din cadrul Consiliului județean Constanța, demararea fazelor de preselecție pentru festivalul de muzică ușoară, deși în acel moment bugetul nu era asigurat. Intenție laudabilă și salutară, fiind vorba de ediția a 40-a a unei sărbători tradiționale a muzicii ușoare românești. În aceste condiții ne așteptam la o competiție sobră, fără cheltuieli inutile, concentrată, așa cum era normal, pe rememorarea celor mai importante secvențe din cele 40 de ediții, prin invitarea eroilor din acești ani – compozitori, textieri, interpreți și reamintirea, pentru publicul de azi, a unora dintre cele mai neuitate melodii lansate din 1963 până azi. Trebuia să fie cu adevărat o ediție festivă, din care să nu lipsească nici unul din cei care au dat strălucire festivalului, de la Constantin Drăghici la Margareta Pâslaru, de la Marina Voica la Alexandru Jula, de la Corina Chiriac la Angela Similea, de la Mirabela Dauer la Dorin Anastasiu, Doina Spătaru, Mihai Constantinescu, Mircea Baniciu, Marina Scupra (locuiește chiar la Constanța!), Loredana Groza, Marina Florea, Nicu Alifantis, Oana Sârbu, Mirela și Cornel Fugaru, Eva Kiss, Silvia Dumitrescu, George Nicolescu, Cătălin Crișan, Gabriel Dorobanțu, Marcel Pavel, Nico, Florin Apostol, Daniel Iordăchioae, Anca Țurcașiu, Adrian Enache, Ileana Șipoteanu, Carmen Rădulescu, Gabriel Cotabiță, Olimpia Panciu, Ramona Bădescu,

Daniela Cojocaru, câștigătoarea Trofeului

săptămână înainte de un domn care avea drept sarcină să realizeze o expoziție foto consacrată istoriei festivalului. Ei bine, dânsul ne solicita o listă cât de cât exhaustivă a cântăreților care au evoluat de-a lungul anilor pe scena manifestării, pentru că, ne-a replicat la întrebarea noastră firească, dl. Zgabercea nu era în măsură să i-o ofere. Nu știa, pur și simplu! Aceștia sunt oamenii care au reușit în doar câțiva ani să distrugă un mit, dezastrul începând prin 1998, când “producător” a fost investit un anume Adrian Ștefănescu. De atunci, tobogan...

„Nimeni nu mă vrea!”

Țineți minte cântecelul acela de la o emisiune TVR pentru copii, interpretat pe atunci de fiica lui Cristian Popescu (care a apărut în festival cu un micro-recital)? Ei bine, de necrezut, dar cei responsabili au reușit să coboare atât de mult nivelul artistic al manifestării, încât nici o televiziune cu greutate nu l-a vrut, deși organizatorii l-au oferit gratuit tuturor !! Până cu câteva zile înainte de start era anunțat doar insignifiantul TVRM, pe care jumătate din țară nu-l captează, în cele din urmă înscriindu-se un alt post cu audiență minimală, Național. La TV Neptun nu ne referim, fiind vorba de un canal regional. Este momentul să ne întrebăm ce fac cei peste 3000 de angajați ai TVR, din moment ce postul public, plătit din banii noștri, nu este interesat de festivalul NAȚIONAL de la Mamaia? Drept care festivalul a avut loc într-un semianonimat, și relatările din presă fiind sporadice și ținând mai degrabă aspecte anecdotice, cum ar fi vestimentațiile (normal, pe undeva, fiindcă în prezentări s-a insistat mult asupra acestui aspect și, din păcate, mai deloc asupra “istoriei” cântecelor, cu anul în care au fost lansate, de către cine, ce premiu au luat la Mamaia...). Noroc cu site-ul cotidianului “Adevărul”, unde au fost trecute în revistă piese lansate la Mamaia de-a lungul timpului...

Intenții bune, dar...

La conferința de presă, C. Zgabercea afirma că după concurs, în fiecare seară vor fi recitaluri “ale vedetelor care s-au lansat pe scena de la malul mării”. Dar ce ne facem că doar o mică parte a fost în această

Cei trei prezentatori

Alexandra Canareica, Carmen Trandafir, Andra – și lista ar putea continua. Dar știu oare organizatorii cine sunt aceștia și mai ales ce au făcut la Mamaia? Când producător... artistic este o persoană care lucrează la o agenție de impresariat și nu prea a avut tangențe cu muzica ușoară tradițională și cu Mamaia? Edificator este faptul că am fost sunați la redacție cu numai o

Lucia Dumitrescu

postură și au lipsit tocmai mulți dintre cei care-și datorează consacrarea festivalului de la Mamaia? Dincolo de toate, bine că măcar la a 40-a ediție și-au reintrat în drepturi nume cu mare greutate în muzica ușoară românească – Horia Moculescu, Mihai Constantinescu, Mirabela Dauer (care l-a invitat în recitalul ei pe Raoul), Corina Chiriac, Stela Enache, Adrian Romcescu, Mihaela Mihai, Carmen Trandafir, Gabriel Cotabiță, Adrian Daminescu, Aurelian Temișan, Cristian Popescu, Provincialii. Dar ce ne facem cu cei amintiți anterior, dintre care bună parte cu realizări mai notabile la Mamaia? Juriul a fost alcătuit din Mădălin Voicu (președinte, de ani buni), Viorel Gavrilă, Andrei Tudor, Mircea Drăgan, Adrian Romcescu, Corina Chiriac, Titus Andrei, Gabriela Scraba, Gabriel Marica, Petre Năstase (regia), Dana Dorian, Berti Barbera, Cristian Zgabercea (Doamne, de șapte ani director al festivalului!) – deci o componentă eterogenă, cu competențe neafiate la același nivel, cum s-ar fi convenit. Nemaivorbind de conflictul de interese în cazul Danei Dorian, unii concurenți plângându-se că a favorizat mereu elevii săi sau piesele la care semna texte. Cu mai multă atenție, asemenea aspecte ar putea fi evitate. Frumos gestul organizatorilor de a se gândi (dar și aici lista putea fi mai cuprinzătoare – nu trebuiau uitați Camelia Dăscălescu, Paul Urmuzescu, Marina Voica, Alexandru Jula, Jolt Kerestely - și nu ne referim neapărat la vârstă, ci la performanțe!), prin acordarea unor premii speciale, la Temistocle Popa, Cornel Fugaru, Marius Țicu, Marcel Dragomir, Cornel Constantiniu, Ionel Tudor. La Gala laureaților au fost înmânate plachete, într-o alăturare ciudată, lui Mădălin Voicu (președinte al juriului de șapte ani), Titus Andrei (cel mai longeviv membru al juriului), Viorel Gavrilă (jos pălăria pentru efortul depus în fruntea orchestrei Fundației “Fantasio”, căci probabil atât a mai rămas din teatrul de altădată!), Andreea Andrei, doi consilieri județeni, președintelui Consiliului județean și... ministrului Elena Udrea! Apoi, același Zgabercea, dotat

cu o pălărie à la Charlie Chaplin, a dat citire unei liste din care a lipsit tocmai... Uniunea compozitorilor și muzicologilor, cea care a înființat festivalul în 1963!! N-au lipsit însă, alături de Margareta Pâslaru, Doina Spătaru, Adrian Enache, Ilinca Cerbacev (dar, în acest caz, de ce nu și alți soliști stabiliți peste hotare, unii cu reveniri periodice în țară?), Lucky Marinescu, Constantin Drăghici, ș. a., posturile TV care au transmis anul acesta, SRR (co-producător, cu trei membri în juriu!), TVR, care a transmis în trecut (dar, în acest caz, de ce nu și Antena 1 sau Prima TV?). Au mai fost amintiți rapid, de-a valma, într-o enumerare rece, fără firești secvențe filmate pe ecranele de pe scenă (și atunci, care regie?), cei cărora li s-au acordat, dacă am înțeles bine, distincții “In memoriam”: Aurelian Andreescu, Dan Spătaru, George Grigoriu, Vasile V. Vasilache, Edmond Deda, Florin Bogardo, Aurel Manolache, Ion Cristinoiu, Anda Călugăreanu, Sile Dinicu, Alexandru Imre, Șerban Georgescu, Luigi Ionescu, ș.a. - ne cerem scuze pentru eventualele omisiuni, dar directorul festivalului i-a citit în mare grabă, ca pe o corvoadă, de parcă nu ei au scris istoria adevărată a festivalului, ci consilierii județeni! Chiar așa, cum este posibil ca aceștia din urmă să înmâneze premiile și nu personalități muzicale? Încă o dată s-a simțit acel aer de “famiglia” la care ne refeream anul trecut și care ar trebui să dispară. Bine a spus reputatul compozitor Marcel Dragomir, când i s-a înmănat (doar) premiul III: „Să se mai schimbe juriul și președintele lui!”. Nu e normal, au spus mulți, ca aceiași oameni „să facă legea” an de an!

În sală sau la televizor...

Special unul (una) dintre noi a fost în sală, celălalt s-a uitat la televizor. Cei care n-au putut fi în grădina Soveja din Constanța au avut surpriza neplăcută de a urmări mai mult publi-citatea de la Național TV, care intervenea ne-milos peste interpreți, așa că, de pildă, de la Sandra Kim (Belgia), singura câștigătoare a trofeului Euro-vision, nu s-a putut urmări decât prima melodie, ciuntit fiind și micro-recitalul Paulei Seling și al lui Ovi! Dar oriunde te-ai fi aflat nu puteai să nu remarci intrigat ținuta mult prea lejeră a unora, mai ales la Gala laureaților, lipsa de charismă (asta ca să nu fim răutăcioși...) a laureaților de la “Interpretare”,

Ana Mardare

Mihaela Mihai

dar mai ales, cu amuzament, eforturile pe care le făceau artiștii, îndeosebi cei de sex feminin, să coboare panta abruptă pe care firește tocurele alunecau – de altfel, Mihaela Mihai a fost pusă într-o situație stânjenitoare, căzând de toată frumusețea! Cine a fost „scenograful” care n-a auzit de legile fizicii, tocure și mai ales de trepte? În ce privește comperajul, s-a optat pentru soluția cu trei prezentatori, nu cea mai fericită, credem noi, ideal era să se păstreze doar rodatul cuplu de la emisiunea TVR „Atenție, se cântă!”, Horia Moculescu și Alexandra Velniciuc. Ținutele lui Aurelian Temișan au contrastat cu eleganța celor doi, în plus e mare păcat că acestui interpret frumos, cu voce excepțională, nu i se compun piese pe măsură, pentru a se concentra pe cariera de cântăreț. Cei trei au fost agreabili, spontani, iar Horia Moculescu a fost inspirat ales, fiind o adevărată enciclopedie vie a festivalului de la Mamaia.

Criză?

Citim undeva că în acest an bugetul a fost unul de austeritate, de „numai” 1, 5 milioane de lei. Una la mână că nu ni se pare deloc puțin, dar nimic nu ne-a dat senzația de economie! Mai mult, într-un an în care accentul trebuia pus pe muzica românească, pe vedetele ei, pe cei care au scris istoria festivalului, la Gala laureaților s-a optat pentru o soluție costisitoare, neinspirată și de nimic justificată în acest context (probabil Petre Năstase o avea pregătită pentru „Cerbul de aur”!) - așa-zisa „EuroMamaia” (ce o mai fi și asta?). Au cântat Paula Seling și Ovi (firească recunoaștere după locul 3 la Eurovision), dar și (superba, altminteri) Olia Tira (Republica Moldova), Sandra Kim (Belgia), Next Time (Macedonia), Chiara (Malta), deci nici vorbă de Lena sau cineva mai răsărit. Bani aruncați, așa cum n-a fost cazul cu cazarea și masa, câțiva participanți plângându-se de aceste aspecte organizatorice. A existat și un imn al festivalului, scris de doi dintre membrii juriului, Adrian Romcescu (muzica) și Dana Dorian (textul) și cântat, între alții, de două dintre câștigătoarele anterioare ale Trofeului, Lucia Dumitrescu și Irina Popa, alături de Mihaela Dănăilă.

Nu vor fi niciodată vedete!

În componența actuală (nu întâmplător contestată de Marcel Dragomir, atacat în mod

nepermis, în replică, de Mădălin Voicu), juriul a premiat în ultimii ani îndeosebi interpreți axați pe jazz, lipsiți de charismă, cu șanse cvasi-nule de a deveni vedete și de a călca pe urmele idolilor pe care-i copiază cu fervoare. Anul acesta foarte puțini au fost cei care au apelat la repertoriul de dată mai recentă (multe piese lansate de Laura Stoica și Mădălina Manole), semn că tot marii maeștri îi inspiră și pe tinerii de azi. Dar, à propos de Laura și Mădălina, fiind o ediție aniversară a unui festival național de muzică ușoară, nu de rock, nu credeți că frumos ar fi fost ca unele distincții să poarte numele unor iluștri dispăruți ai genului și nu să fie amintiți doar într-o lectură neutră, așa cum s-au petrecut lucrurile acum? La Mamaia ai senzația că este manifestarea personală Zgabercea – Voicu – Munteanu, plus încă doi-trei, își dau premii între ei, „ei centrează, ei dau cu capul”, cum se spune în popor. Revenind la secțiunea de Interpretare, aici au fost 29 de finaliști (imens!), dar nu cei mai buni au fost premiați, înafară de Cristina VasIU, pe care o remarcasem pe scena festivalului „George Grigoriu” de la Brăila. VasIU (premiul I) a cântat „De-ar fi să vii” de Alexandru Wilmanyi, fiind urmată în palmares de Elena Tudor (jenantă), care a maltratată superbul cântec „Să mori de dragoste rănită” al lui Marcel Dragomir și de altă solistă fără șarm, Cristina Stroe (premiul III), care s-a străduit să interpreteze cât mai bine melodia „Speranțe vis, speranțe flori” de George Grigoriu. SRR a acordat un premiu special Georgianeii Rusu (trebuiau să ia și gazdele ceva...), aceasta dând viață piesei lui Marius Țicu „Dau viața mea pentru o iubire”.

Marcel Dragomir

Scandal la

„Creație”

Și la secțiunea de Creație au fost selecționate mult prea multe titluri, 18, în raport cu calitatea lor. Bucuria noastră a fost imensă când am aflat că înscriseseră piese, așa cum n-o mai făcuseră de multă vreme, reputații compozitori Horia Moculescu și Marcel Dragomir, ea fiind sporită când am audiat lucrările celor doi. „Iată, Mamaia se întoarce pe drumul cel bun!”, ne-am zis, pentru că au fost între puținele șlagăre autentice din festival, pe linia melodicității specifice muzicii ușoare românești. Dar n-au fost de aceeași părere membrii juriului, acordându-le celor doi un fel de distincții de consolare: premiul TV Neptun lui Moculescu („Vreau”, text Roxana Popescu, solist Alin Ignat, lansat tot la Brăila, ca și VasIU), respectiv premiul

III lui Marcel Dragomir, pentru superbul, tulburătorul „O viață de artist” (text Eugen Dumitru, interpretare Mihaela Mihai). Ce rușine, cât de jos a coborât această manifestare! Premiul II i-a fost acordat lui Nicolae Caragia (a apărut și în show-ul Corinei Chiriac), pentru „Misterioasa mea” (text Daniela Doroftei, interpretare Mihai Băjinaru). Absolut meritat premiul de popularitate, acordat în aplauzele publicului creației lui Tudy Zaharescu, pe versuri de Ana Mardare, „Cât îmi e de greu”. Ana Mardare va include acest titlu pe al doilea album al său, care va fi lansat în octombrie, și l-a cântat în duet cu Cristina Bondoc. Interesant este că în 2008 cele două au avut la Mamaia piese cu titlu identic, „Mă întreb”! Acum și-au unit forțele și a fost perfect. SRR a acordat și aici un premiu, talentatului Adi Cristescu, pentru „Nori de iubire”, cântată chiar de el. Surprinzător a fost premiul presei (dar care presă?), acordat trupei Cabaret pentru „Refrene simple”, în timp ce premiul „Teo Peter” a fost înmânat Elenei Gacsin, pentru „Doar muzica”, deși numai rock nu era... Premiul pentru videoclip (acordat de regizorul Petre Năstase) a fost adjudecat de compozitorul Cristian Faur, cu o piesă bună cântată prost de o domnișoară, iar premiul Fundației internaționale „Ion Voicu” a răsplătit imnul festivalului, compus de Adrian Romcescu. Premiul pentru originalitate (o mie de dolari) acordat de Margareta Pâslaru a mers către talentatul tânăr Andrei Ciobanu, care a dat viață cu patos melodiei „Eternitate” a lui George Grigoriu. După ce acum câțiva ani a cucerit Trofeul festivalului, Lucia Dumitrescu a condus de această dată către premiul I melodia semnată, muzică și versuri, de Dragoș Dincă, component al formației ProConsul, „La umbra ta”. Cât despre Trofeul ediției 2010, un automobil Skoda, ce să mai zicem? Ca de obicei, a fost stabilit de marii „specialiști” în muzică din Consiliul județean

Constanța și a fost acordat Mihaelei Cojocar, care s-a străduit să cânte altfel decât Paula Seling „Trurlu” al lui Vasile Vasilache. Să sperăm că vom mai auzi de ea, deoarece cu mai toți laureații din ultimii ani ne-am mai întâlnit doar... pe șosele, eventual!

Mirabela Dauer și Raoul

Cântec de lebedă?

Compozitorul Horia Moculescu a declarat ziarului „Adevărul de seară-Constanța” că nu crede că festivalul de la Mamaia se va mai organiza. „La actualele alocări bugetare și la dezinteresul care este acum pentru cultură, mă miră că „Mamaia” s-a ținut și anul acesta. Nu cred că va mai avea loc”. Pe tot parcursul celor patru zile, dar și înainte și după festival, Zgabercea & comp. s-au străduit să ne facă să apreciem enormele lor sacrificii, organizând manifestarea pentru „numai” 1,5 milioane de lei, inoculând discret ideea că la anul „nu se știe, veți plânge după noi, etc, etc”. Dar fără implicarea directă a UCMR, a creatorilor de vază, fără RESPECT față de valoarea autentică și de numele grele ale genului, mai bine lipsă. Să punem punct după 40 de ediții acestui simulacru. Poate vor veni alții care să reînvie spiritul adevărat al festivalului de la Mamaia, care a devenit, din păcate, un fel de afacere politică.

Mamaia „mică”, la ediția a X-a

Ana-Maria SZABO

După mai bine de un deceniu de când a fost lansat de compozitorii Aurel Manolache (el a fost omagiat pe scena chiar în anul dispariției lui) și Dumitru Lupu, festivalul „Mamaia copiilor” se ține bine, deși nu pare a se bucura de simpatie din partea mai-marilor locali ai culturii. Altminteri cum se poate explica faptul că o manifestare care are în titlu „Mamaia” a avut din nou loc la Casa de cultură a sindicatelor

Alexandra Ruge

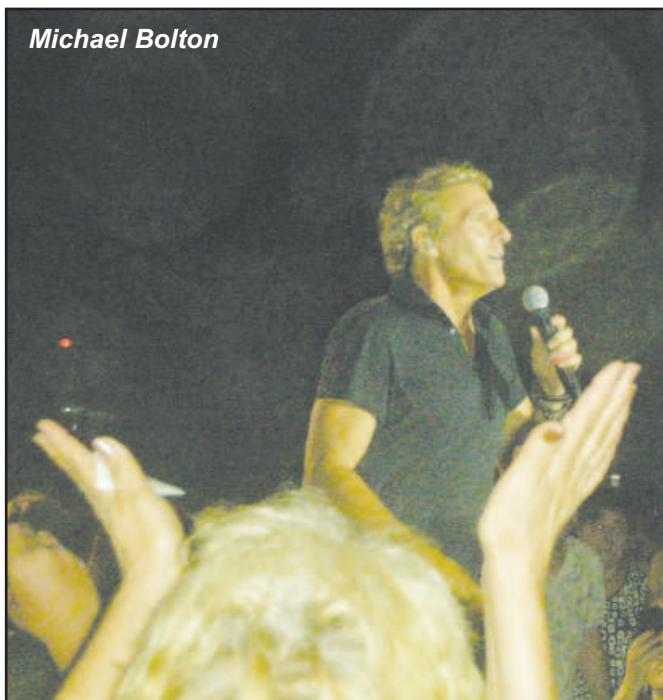
din... Constanta, deci în sală, în plină caniculă? Asta e, din fericire cei peste 300 de participanți (aleși dintre cei o mie înscriși la preselecțiile regionale), copii și adolescenți, au oferit o imagine reconfortantă, cu mult peste ce ne propune tot mai tristul festival al adulților. Vedeta autentică a ediției

2010 a fost indiscutabil orădeanca Alexandra Ruge, 15 ani. Ea nu numai că a prezentat cu șarm și spontaneitate (alături de Beatrice Soare și Andi Juganaru), dar a cucerit și Trofeul secțiunii de Creație, pentru compozitorul Nicolae Caragia, cu piesa „Muzica e viața mea”. Și chiar că muzica e viața ei! La secțiunea Interpretare pe cea mai înaltă treaptă s-a situat grupul „Stars of music” din Iași. La aceasta ultimă secțiune au fost ca de obicei patru grupe de vârstă, iar la Creație s-au admis doar melodii în primă audiere. Invitată de onoare, Corina Chiriac a acordat o serie de distincții proprii celor mai talentați concurenți. Începând cu această ediție, festivalul a fost preluat de actorul Liviu Manolache, fiul regretatului inițiator al festivalului.

Mulți chemați, puțini aleși

Livia DUCU

Vremea instabilă, ploile torențiale și furtunile au făcut ca abia pe la sfârșitul lunii iunie să fie „afișate” binecunoscutele spectacole de pe Litoral. Cu o puzderie de artiști de toate genurile, pentru toate gusturile. Lipsa de bani și poate de interes a publicului a făcut ca toată vara vânzătorii de bilete care băteau plajele în lung și-n lat să aibă „oferte” tentante: prețuri de criză și acces gratuit pentru copii. Titlurile afișelor atrăgeau sau... depărtau. Depinde... Chiar dacă pe afișe precum „De-aș fi Dumnezeu pentru o zi” sau „Invitație la nuntă” erau scrise nume precum Stela Popescu, Maria Dragomiroiu, Maria Ciobanu, Mihai Constantinescu, Doru Octavian Dumitru, Romică Țociu și Cornel Palade, Annes, Lorenna, Ciro de Luca, dar și Nicolae și Nicoleta Guță, Adi de la Vâlcea, Vali Vijelie, Jean de la Craiova, Rada din Chișinău sau Nicu Paleru. Pe Mihai Constantinescu l-am (re)găsit cântând la Terasa Restaurantului

Michael Bolton

„Pisica Neagră” din Mamaia, după ce renunțase la spectacolele de pe

Mihai Constantinescu și Alexandru Jula

Litoral. Aici însă, „veteran” era îndrăgitul Alexandru Jula care, de la începutul sezonului estival, seară de seară, a susținut câte două recitaluri de excepție. *„Am interpretat piese din albumele M-ați otrăvit cu apă, Dragoste fără frontiere, dar și melodii mai vechi, precum* *lubire târzie, Soția prietenului meu, Amintiri de vară – ne-a declarat Alexandru Jula cu nostalgia celor peste 30 de ani de turnee pe Litoral și cu o veritabilă „rețetă” a succesului pentru restaurantul a cărui grădină era mereu arhiplină. Datorită lui. Și asta în timp ce altele rămâneau, mereu goale. Pentru că muzica live (în Mamaia, la un restaurant cu specific românesc cânta și Nelu Ploieșteanu împreună cu taraful său) a fost în acest sezon atracția unui restaurant sau a unei terase și nu meniul sau ofertele de prețuri afișate cu ostentație peste tot. Un exemplu, este „faimoasa” Terasă „Cireșica” din Neptun, mereu cu oaspeți de vază, dar și cu un program artistic de invidiat: Mirabela Dauer, Maria Dragomiroiu, Raoul, Gheorghe Gheorghiu sau Doru Tufiș. La fel și „Majestic”-ul din Mamaia, cu Anca Țurcașiu în rol de amfitrion, ca în fiecare vară și cu Adrian Enache între vedete.*

Fără îndoială, succese de casă pot fi considerate Liberty Parade sau concertul lui Mika. Aproximativ 60.000 de persoane au participat la Liberty Parade, evenimentul desfășurându-se în șase stațiuni din sudul litoralului. Pornită din stațiunea Olimp, Caravana Liberty Parade a fost alcătuită din trei camioane descoperite în care DJ-ii Christian Green, Cristi Stanciu, Paul Damixie, Bogdan Popoviciu, Elf, Snatt&Vix, Alexuuu&TDK, Carlos&Jasc, Sllash & Doppe și DJ Dark au mixat live. Caravana s-a oprit la Liberty Parade Arena, aflată pe plaja dintre Venus și Saturn. Amfitrion a fost DJ Vali Bărbulescu, maratonul de zeci de mii de wați fiind deschis de duo-ul NTFO a cărui muzică a fost însoțită de imagini video pe ecrane uriașe, de lasere și de dansatori. Au urmat DJ Andi, Liviu Hodor, DJ Optick, Above&Beyond alcătuit din Tony Mc Guinness, Jono Grant și Paavo Siljamaki. Britanicii au fost urmați de Vika Jigulina, singura femeie DJ de la Liberty Parade și de Mihai Popoviciu (Hermannstadt Collective). Stabilit în Marea Britanie, artistul de origine libaneză născut la Beirut, dintr-o mamă libaneză și un tată american a cântat cele mai cunoscute melodii ale sale. Mika „a ținut” plaja din Mamaia ocupată cu peste 3.000 de fani, cu melodii precum *“Relax” (Take it easy), “Happy ending”, “Grace Kelly”, “Big Girls (You Are Beautiful)”, “Rain”, “Love Today”, “Blame It On The Girls” și “We Are Golden”.*

Despre același succes la public nu putem vorbi în cazul concertului susținut în Portul TOMIS

Adrian Enache

din Constanța de Michael Bolton, în cadrul turneului mondial de promovare a ultimului său album, *“One World One Love”*. Deși spectacolul care a purtat numele celui mai nou hit al său - *“Murder My Heart”*, melodie care a fost compusă de artist împreună cu Lady Gaga avea toate datele pentru un succes, organizarea a lăsat de dorit sub toate aspectele. Chiar dacă se anunțase suplimentarea numărului de locuri după ce toate biletele fuseseră vândute, nu mică ne-a fost mirarea când, cu doar două ore înainte de începerea spectacolului, pe o măsură de la Poarta 1 tronau teancuri de bilete “cu reducere”. Pentru zona “cu scaune”, cele mai scumpe bilete au costat 200 lei, majoritatea preferând locurile mai ieftine, adică “în picioare”. Numai că spectatorii care au plătit pentru confortul scaunelor și privilegiul de a-l urmări pe artist din primele rânduri s-au lovit de primul incident. Scaunele și rândurile nu erau numerotate, iar când erau întrebați cum se pot găsi locurile, oamenii de ordine răspundeau senin: *“Numărați și dumneavoastră de la rândul I!”*...Și cum show-ul trebuia să înceapă, iar peste jumătate dintre locuri rămăseseră goale, aceiași “organizatori” au permis accesul spectatorilor care s-au îmbulzit în fața scenei. Tipic românesc. Noroc cu

prestația și profesionalismul unui artist precum Michael Bolton, care s-a achitat exemplar față de publicul spectator în mijlocul căruia a coborât la un moment dat și a continuat să cânte. Am fredonat împreună melodii precum *“I Said I Love “You, But I Lied”*, *“To Love Somebody”*, *“New York, New York”*, *“When a Man Loves a Woman”*, *“How Am I Supposed to Live Without You”* sau *“Nessun dorma”*, piese la care artistul a fost acompaniat de orchestra sa și de cele două backing vocals.

Cluburile “de fițe” au mizat pe interpreți precum DJ Tiesto, Missy Elliott, Ja Rule, Alex Velea, DJ Speak, DJ Kokko, Proconsul, Matteo & Cristi Stanciu, Direcția 5, DJ Sava & Raluka sau Grasu XXL. BIBI Bistro din Vama Veche a fost ca de obicei locul de întâlnire a artiștilor din lumea muzicii și a teatrului. Harry Tavitian, celebrul pianist de jazz care a cântat în 2000, la prima ediție a BB Jazz&Blues Festival, formația “Vița de Vie” sau Paula Seling și OVI s-au numărat printre protagoniști.

În rest, aceiași artiști ai Litoralului și aceleași probleme, publicul variat, de toate gusturile și pentru toate genurile muzicale și “scandalurile” din jurul Festivalurilor Callatis (noul Festival Mangalia a fost prezentat de Luminița Anghel și Raoul, acesta din urmă fiind prezentator și producător al serii de folclor) și Mamaia au desăvârșit încă un sezon estival. Reușit sau nu, asta știe fiecare. Nu întâmplător, cele două manifestări muzicale au fost retransmise de posturi TV cu audiență minimă, Național TV și TVRM...

Ce și mai ales cum poți comenta faptul că, într-un anonim total, în fiecare seară, pe o plajă luxoasă din centrul stațiunii Mamaia rulau filme românești sub titulatura “Filmele vacanțelor tale”. Am vizionat în condiții excelente (chiar dacă nu era nici un spectator!!!) *“Împușcături pe portativ”* – celebrul film musical (1967, regia și scenariul: Cezar Grigoriu, muzica: George Grigoriu) cu Margareta Pâslaru, Cornel Fugaru, Nicu Constantin, Ștefan Bănică, Puiu Călinescu, Draga Olteanu-Matei, Ștefan Tapalagă, Alexandru Lulescu, Puiu Călinescu sau Nancy Holloway, în rolurile principale.

Animal X la Ibiza

Cei cinci membri ai formației **Animal X** au început înregistrările pentru un nou album, însă nu în studioul din România, ci în celebra insula a Spaniei, **Ibiza** ! Hienă, Vierme, Tzapu, Marțianu și Greiere își mută reședința și studioul de înregistrări într-o vilă de pe faimoasa plajă și totodată lansează un nou concept de album: **Ibiza Xperience** !

Pentru noul album cei cinci membri ai trupei vor aborda stiluri diferite, de la DnB la dub step, de la alternativ la rock&base sau chill-out sessions. *“Nu am luat greu hotărârea de a pleca, avem prieteni acolo”*, spune Hienă. Drumul nu a

fost deloc lipsit de peripeții: în aeroport la Barcelona lui King Tzapu i-a fost furată camera de filmat. “Transportul și despachetarea echipamentului au fost încărcate de emoții din pricina faptului că sculele de studio sunt

foarte sensibile la șocuri”.

Destinația nu a fost aleasă la întâmplare, insula având reputația pe plan mondial ca fiind locul unde se lansează trendurile în muzica de club-house.

Gabi MATEI

Vacanțele muzicale...

(Urmare din pag.7)

Astfel, violonistul Anton Diaconu, împreună cu chitaristul Daniel Dragomirescu au abordat cu grație și sensibilitate două partituri de Nicolo Paganini, pentru ca apoi, ecourile chitarei să fie augmentate cu mare finețe de Cvartetul de chitare „Alhambra” într-un program pe cât de divers pe atât de echilibrat, ce a culminat cu o seducătoare prelucrare a celebrului Canon în Re de J. Pachelbel. În fine, Cvartetul de coarde

„Giocoso”, condus de la vioara întâi de pietreanul Laurențiu Busnea, alături de colegii lui, Teofil Iustinian Todică, Adrian Stanciu și Alexandru Florin Spătărelu, a fost revelația serii. Formația camerală, se anunță a fi o demnă continuatoare a celebrului cvartet „Voces”, de la care, se vede, a împrumutat atât seriozitatea abordării cât și nuanțele interpretative. Cu atât mai mult cu cât lucrarea propusă publicului pietrean - „Der Tod und das Madchen” de Schubert - este o partitură dificilă chiar pentru o formație consacrată. Un gest frumos și onorant a fost cel al prezenței,

în persoană, a Rectorului Universității de Arte ieșene, prof. dr. Viorel Munteanu, care a ținut să retrăiască, cu nostalgie, emoțiile momentului. Cu atât mai mult cu cât participarea de anul acesta a Universității de Arte „G. Enescu” Iași la Festivalul muzical din cadrul „Vacanțelor Muzicale la Piatra Neamț” stă sub semnul unei mari aniversări: 150 de ani de învățământ artistic modern la Iași.

În alb și negru

Tradiționalul recital al claselor de măiestrie s-a dovedit a fi, din păcate, de această dată, cel puțin derizoriu. În afară de prestația plină de aplomb și strălucire a mai vechii noastre cunoștințe, pianistul Nicolae Mihăilă, a vocii bine dăruite a Marinelei Nicola și a evoluției oarecum scolastice, pe o voce încă insuficient impostată, a lui Iulian Mușat, nu cred că

avem ce consemna.

Dar pentru ca totuși maratonul muzical să se termine rotund, s-a apelat, din fericire, la recitalul îngrijit al Anastasiei Buruiian. Voce școlită în Moldova, nu de puține ori, a excelat, chiar dacă monologul lui Cio-Cio-San, aria Laurettei sau La Wally nu sunt partituri comune. Plus prezența scenică impecabilă și cu evidente trăsături aristocratice.

Seara s-a încheiat cu un spectacol de balet oferit de coregrafa ieșeană Cristina Todi-Iuriciuc. Învățăceii Liceului de Artă „Octav Bancilă” și un grup de balerini angajați ai Operei din Iași au oferit un spectacol grandios, elaborat, plin de culoare și farmec. În paralel, în piața centrală a municipiului Roman, a avut loc un concert ce a stat sub semnul omagierii marelui dirijor Sergiu Celibidache.

Și a fost...

La început, așa cum se obișnuiește,... cuvinte. Cu toate acestea, programul propus, dirijat cu pedanterie de Gheorghe Costin, a fost rezonabil. De la celebrul „Panis angelicus” de Cesar Franck, sau pretențioasa arie „Ombra mai fu” din opera „Xerxes” de Handel, interpretate cu sobrietate de basul Theodore Coresi, la „Dansurile polovtiene” ale lui Borodin. O revelație a produs tânărul violonist sucevean Cristian Ruscior care, la numai 18 ani, după 6 petrecuți la Viena sub influența școlii ruse a măștrilor lui, a făcut dovada unei tehnici impecabile, unei intonații exacte, plină de acuratețe și a unei sonorități de excepție, chiar dacă repertoriul conjunctural nu a fost unul pe măsură.

Și a fost... Ce a rămas din acestea toate până la urmă? Dincolo de scena părăsită în întuneric și scaunele goale veghind stingher piața pustie? Nu știm! Uitați-vă în suflete!

Ion AMIRONOAI

Din toamnă, povești... cu cântec! (III)

Tot despre edițiile muzicale „Lumea și noi”, care vor rula din toamnă la TVR Internațional (în reluare și la TVR Cultural) este vorba și în acest episod.

La Paris n-am ratat parcul „Disneyland” unde director muzical este **Vasile Șirli**, fostul director optzecist de la Electrecord. O perioadă despre care și-a amintit cu mare plăcere, ca și de aceea în care – solicitat de Tudor Vornicu – a creat muzica filmului „Astfel” realizat de Constantin Chelba cu grupul coral „Song” în 1979. Emisiunea iterează și prima sa etapă pariziană, când a lucrat atât muzică de teatru (Silviu Purcărete, Petrică Ionescu, continuând până în prezent) cât și pentru televiziune, cinema, film industrial. Firește, muzica parcului îi ocupă cea mai mare a timpului, deopotrivă pentru creație, aranjament, orchestrație, având la îndemână cei 38 de muzicieni prezenți permanent și o echipă în propriul studio de înregistrări. Nu o dată (ca de exemplu iarna) în parc s-au făcut auzite aluzii la colindele românești, la „Ciocârlia” și în general la arhetipurile noastre muzicale cu valoare universală. Altfel, atmosfera emisiunii filmate pe străzile animate de parade și spectacole este indescritibilă.

În aceeași zonă, la Disney Channel, am dat de

un inginer de sunet care și-a început cariera în 1990, atunci când a rămas în Franța după turneul și înregistrarea primului disc „Cargo”, chitaristul **Adrian Popescu**. Ediția este ilustrată și de imagini optzeciste cu prima sa trupă „Metamorf”, dar și de clipurile și concertele cu actuala sa formație, „Locatarii” (cu acțiune în România, condusă de fostul coleg Tavi Iepan, de la Hamburg!). Adi și-a înjghebat un mic studio și acasă, printre jucăriile celor doi copii și... vine din ce în ce mai des în România.

În Amsterdam trăiește, din 1992, **Eugen Gondi**, probabil cel mai important baterist din jazz-ul românesc al anilor '70-'80. Zilnic, în nordul metropolei olandeze, timișoreanul vine de la muncă (este angajat ca restaurator al Muzeului Regal) la atelierul său, unde are instalat și setul de tobe. A scos un disc cu o trupă internațională, are un trio (cu doi olandezi, la rândul lor artiști plastici) cu care repetă, nu a lăsat deoparte nici plastica. În 1995 a câștigat un mare premiu, de pe urma căruia a trăit bine doi ani. A prestat tot felul de munci (inclusiv necalificate), dar și-a păstrat independența. Astfel că și acum își permite să nu creeze pentru vânzare. La pensie nu va avea prea mult de adunat din Olanda, din România (după 21 de ani) nici atât, așa că... mai are dreptul la un concurs. Studiază la tobe ca pe vremuri și face minuni în bucătărie, tot o chestie de gust artistic!

Nu mi-a fost ușor s-o găsec pe **Anca Vijan Graterol**, lidera trupei „Catena” din anii '70, la Hanovra. Cântă în toată Germania cu mai multe trupe, lucrează și în studioul personal. A refăcut șlagărul de

Eugen Ungureanu

FAVORIT
TELEVIZIUNEA CÂNTECELOR NOASTRE

In fiecare Vineri ora 18.00:
Star Musik cu Eugen Ungureanu
si reluare sambata
ora 10.00 dimineata

www.tvbucuresti.com

Eugen Gondi

pe vremuri „Opatina” (apărut pe disc ca „Dorința”) cu prietenul său, Ossy Pfeiffer (poliinstrumentist), iar echipa TVR a filmat astfel și un clip inedit. M-a impresionat și faptul că Anca predă după o metodă proprie. E vorba de trupe rock tinere, pe ai căror componenți îi obișnuiește cu toate instrumentele, cu modul în care se înregistrează, producție, show. Sâmbătă 14 august invitata Ancăi era Păunița Ionescu, iar eu realizam că în cei patru ani de colaborare (unul în România, trei în Germania), cele două muziciene n-au arătat țării natale tot ce-aveau de cântat și că poate în octombrie, când se anunță diverse gale ale rockului românesc, n-ar fi un capăt de țară să le invităm la București.

Doru IONESCU

Din nou acasă

Octavian URSULESCU

Într-o recentă emisiune TV l-am auzit pe Fuego spunând, cu amărăciune, ceva absolut surprinzător: că el, tânără vedetă solicitată intens pretutindeni în țară și peste hotare, nu este niciodată invitat la Turda, orașul său natal, care în mod normal ar trebui să se mândrească cu o asemenea celebritate locală! Dar știți cum e, nimeni nu e profet în țara lui... O spun în cunoștință de cauză, fiindcă în 30 de ani de carieră n-am fost niciodată invitat de oficialitățile județului meu natal, Mureș, să prezint acolo un spectacol! Același regret îl încercă și conjudețenele mele, Eva Kiss și Sanda Ladoși. Șansa de a ajunge din când în când acasă, pe meleagurile unde m-am născut și am copilărit, mi-o oferă însă de câțiva ani „regele viorilor”, cum i se spune în Reghin, deputatul Vasile Gliga. Om al locurilor, adorat de mureșeni pentru tot ce face pentru ei, președintele Federației române de dans sportiv este implicat activ într-o serie de proiecte culturale majore, prin care această zonă mirifică este mai cunoscută în lume. Așa am ajuns să prezint, pentru a doua oară consecutiv, în frumosul meu costum popular, amplul Festival al Văii Gurghiului, pentru cei atât de dragi mie. Acolo, mai sus de comuna Ibănești, unde am atâția prieteni, mai precis în locul numit „La Fâncel”, așezat blând între dealuri împădurite, a avut loc a 5-a ediție a manifestării. Organizatori au fost și de această dată Asociația comunităților Văii Gurghiului (Reghin, Gurghiu, Ibănești, Hodac, Solovăstru), Instituția Prefectului județului Mureș și Consiliul județean. De altfel, la festivitatea de deschidere, binecuvântată de Î. P. S. Andrei, arhiepiscopul Alba-Iuliei, au urcat pe scenă numeroase personalități, în frunte cu deputații Vasile Gliga și Ciprian Dobre, prefectul Marius Pașcan, vicepreședintele C. J., Cristian Chirteș, plus primarii localităților organizatoare.

Practic, în cele trei zile de festival, ne spune directorul acestuia, Neluțu Gliga (nume foarte frecvent în zonă, dovadă că între el, deputat și patronul postului TV care a transmis în direct nu este nici o legătură de rudenie!), au fost pe ospitalierul platou peste 15000 de spectatori, între care și un grup de turiști din Franța, vrăjiți de tradițiile folclorice din zonă. Cele două zile „pline”, de dimineața până după miezul nopții, au fost completate de o „uvertură” cu program „live” de discotecă (trei formații locale) pentru tineret. Vorbim despre o sărbătoare complexă, cu concursuri de fotbal, pescuit, tăiat și fasonat lemne, orientare turistică coordonat de Dionisie Roșca (cu participare internațională – din Norvegia și Portugalia), demonstrații de karate și culturism. Dar, se înțelege, publicul a fost atras ca de un magnet de ceea ce se petrecea pe scena mare (Coco Sound, Brașov), cu peste zece ore de program zilnic. Nici nu știu la ce să te oprești mai întâi, într-atât de diversă și de spectaculoasă a fost participarea. Iată de pildă

Irina Loghin

Orchestra de muzică populară (alcătuită numai din tineri cu studii muzicale, cu partitura în față!) a Casei municipale de cultură „Eugen Nicoară” din Reghin – conducerea muzicală Ioan Conțiu, aranjamente Dan Fiiłöp: câteva reprize instrumentale, talentați tineri soliști vocali (Maria Grama, Cosmin Cotîrlă, Alexandra Crișan, Cristina Farcaș), dar și remarcabilul rapsod popular Vasile Crișan (bucium, tilincă, frunză, fluier). Tot la un nivel apropiat de cel profesionist s-a situat orchestra

„Mugurelul” a Școlii de muzică din Reghin, dirijată de profesoara și violonista Diana Stoica. N-au lipsit de la întâlnirea cu publicul ansamblul de dansuri populare din Gurghiu (îndrumat de Maria Ciurba), cel maghiar din Glăjărie, „Picătura de rouă” (Istvan Vass), ansamblul „Ruguțu” din Gurghiu, „Dor solovăstean” (Maria Bogdan), „Doina Mureșului” din Reghin (coordonator Valeria Frandeeș, coregraf Radu Grama), „Mureșelul” (coregraf Florin Cerchedi, soliști Beatrice Oprea, Narcisa și Teodor Țogorean). Ca de obicei, ansamblul „Hodăceana” (Ioan Feier), filmat și fotografiat de zor de francezi, a impresionat în ambele zile cu un program de mare

complexitate: dansuri antrenante (coregrafi Dumitru Bucin și Marius Pop), venerabilii fluierași cu media de vârstă de... 70 de ani (Ioan Frandeeș), solistele vocale Violeta Man și Mădălina Suciuc. La fel de aplaudate, uneori ovaționate, au fost evoluțiile autenticilor artiști de la Școala generală din Glăjărie (Aurora Benkö), formația de dansuri cu copii începători „Ibășteana” (coregraf Marius Pop), ansamblul, maghiar de această dată, al școlii din Glăjărie, îndrumat de Teri Szasz (cu un valoros trompetist adolescent, Norbert Szasz), ansamblul „Hora” din Reghin.

Se înțelege, cum localnicii își iubesc artiștii, n-au lipsit soliștii cunoscuți și apreciați în zonă: Doru Pop, Ioan Dordoi, Răzvan Năstăsescu (ultimii doi din zona Sibiului), Anuța Toncean, Maria Neag, Laura Man Uilăcan, Sorin Pantea. O adevărată demonstrație de profesionalism a oferit cunoscutul ansamblul „Mureșul” din Târgu-Mureș, condus de experimentatul Titi Boantă: dansuri

excepționale, plus cunoscutele soliste vocale Leontina Pop, Dorina Oprea, Maria Sântean Faghiura. Și iată că am ajuns la vedetele care au conferit o dimensiune și o culoare aparte festivalului, mai multe și mai faimoase decât anul trecut – o performanță pe timp de criză. Pentru ele mulți spectatori au bătut cale lungă special pentru a-i vedea și asculta (Aurica și Vasile au lăsat fânul

Compact

neîntors la Ibănești pentru a-l aplauda pe Robert Târnoveanu!), ceea ce spune totul despre inspirația organizatorilor. Înafara frumosului sibian de care am amintit, Robert Târnoveanu (venit, ca un artist care se respectă, cu propria formație), publicul i-a așteptat cu nerăbdare pe doi dintre cei mai îndrăgiți artiști din Transilvania, taragotistul Dumitru Fărcaș și interpretul Aurel Tămaș, clujeni amândoi. Acesta din urmă a evoluat alături de formația sa „Doruri transilvane”, cântând și muzică ușoară și fiind bisat în repetate rânduri. Fărcaș a emoționat până la lacrimi, păcat că a renunțat la minunatele sale recitative, în schimb Tămaș s-a dovedit un entertainer de clasă. Și pentru a nu crede cumva că mureșenii mei dau dovadă de patriotism local, au înfierbântat atmosfera doi monștri sacri, Irina Loghin (păcat că aceasta a cântat la orele 16, pe căldură, publicul o aștepta seara...) și inepuizabilul Benone Sinulescu. Irina a urcat treptele scenei pe reușita parafrază după rapsodia enesciană datorată lui Romeo Negoiasă de la „Alesis”, „Bună seara, dragi români”, în timp ce „nea Benny” și-a promovat repertoriul etno rezultat din colaborarea cu

Vasilescu și mai noii lor colegi de la Compact au rescris pentru entuziaștii spectatori legenda unei epoci, cu hit-uri fredonate de mici și mari. Din păcate programul în ultima seară s-a lungit nepermis, ajungându-se să se tragă focurile de artificii în... timpul recitalului grupului Compact, ceea ce nu se face! Din acest motiv a fost anulat și momentul festiv final, în care Vasile Gliga, Marius Pașcan și celelalte notabilități urmau să-și ia rămas bun de la public, dându-ne întâlnire anul viitor. Cauza trebuie căutată în repetarea unor nume în cele două zile (dans maghiar din Glăjărie sat, V.Man, „Hodăceanca” - recital prea lung), dar și în introducerea, de către postul local Gliga TV (care transmite totul în direct, fără a avea vreun contract cu vedetele invitate!), a unor concursuri lungi, fără nici o legătură cu festivalul. Dintre acestea, doar cel intitulat „Cel mai autentic costum popular” și-a justificat pe deplin programarea. Suntem siguri însă că Neluțu Gliga și celelalte persoane implicate în organizare vor pune pe hârtie pentru ediția a 6-a un „desfășurător” impecabil, cu alte surprize de proporții!

Ștefan Bănică – album cu premii

Ștefan Bănică a intrat în studio, unde, împreună cu trupa sa, înregistrează piesele pentru noul album, **“Super-love”**. Va fi al treisprezecelea său disc de autor și va conține în total 12 piese: 11 cântece noi plus hitul **“Super-love”**. Noul material discografic vine cu multe surprize plăcute: cântece de dragoste - **“Strânge-mă-n brațe”**, **“Gustul dragostei”**, **“Nu trece zi”**, **“Dragostea doare”**, **“Ce frumoasă ești azi”**. dar și compoziții care ies din acest context, piese satirice cu

texte usturătoare sau unele cu mesaj social care reflectă realitatea zilelor noastre. O piesă cu o semnificație aparte este **“Cântec pentru Violeta”**, compusă de Ștefan special pentru fiica sa, Violeta.

“Este un album care mă reprezintă în acest moment, cu experiențele acumulate de la ultimul album și până în prezent” – Ștefan Bănică.

În strânsă legătură cu noul album se desfășoară **Campania Super-love**, gândită în două etape: prima va dura până la evenimentul de lansare a albumului, din toamnă. Oricine se înscrie până atunci pe site-ul **www.stefanbanica.ro** poate deveni câștigătorul primei etape și va fi invitatul special al lui Ștefan Bănică la evenimentul de lansare a noului album, unde va primi primul disc cu autograf și o excursie împreună cu

persoana iubită oferită de Automobile Bavaria Group, la Centrul BMW Welt din München.

Din toamnă și până în decembrie va avea loc a doua etapă a campaniei, dedicată celor care vor cumpăra discul **“Super-Love”** și se vor înscrie pe site folosindu-se de seria și numărul unic de pe disc. Ei vor avea astfel șansa de a primi Marele Premiu, un BMW X1.

Gabi MATEI

Teatru, muzică și dans în aer liber

Ioan SĂTMĂREANU

Succesul premierei spectacolului „Primăvara Magnoliilor” avea să marcheze și inaugurarea oficială a Grădinii de Vară „Giulești” a Operei Comice pentru Copii (director Smaranda Oțeanu-Bunea), eveniment la care au fost prezenți Raoul, Deea și Dinu Maxer, compozitorul Jolt Kerestely, Eva Kiss și Radu Constantin, Oana și Viorel Lis, Carmen Pleșea, Natalia Guberna, Valer Răileanu (ex TODOMONDO) sau actorul Gabirel Fătu. Acesta, alături de Deea și Dinu Maxer sau Oana și Viorel Lis au ținut să revină după numai o săptămână la un alt spectacol de top al actualei stagiuni. Este vorba despre musicalul „Coana Chirița”, cu Stela Popescu în rolul principal. Grădina „Giulești” a devenit arhiplină, iar actrița Adriana Trandafir și soțul său și-au găsit cu greu locuri printre spectatorii mari și mici. Musicalul realizat după „Chirița în provincie” de Vasile Alecsandri și regizat de Cristian Mihălescu, pe muzica lui Alexandru Flechtenmacher, este unul dintre succesele

incontestabile ale actualei stagiuni a Operei Comice pentru Copii.

Deloc întâmplător, ambele spectacole au fost solicitate și prezentate recent la cea de-a VI-a ediție a Festivalului Românilor de la Nürnberg organizat de Asociația Culturală „ROMANImA” condusă de Doina și Vasile Dolbea. Invitată de onoare a fost marea actriță Stela Popescu. Evoluția artiștilor Operei Comice pentru Copii avea să fie răsplătită cu Marele Premiu „BRAVISSIMO”, iar mezină trupei, tână solistă Roberta Enișor a fost distinsă cu Premiul pentru „Cel mai tânăr și talentat solist”. Chiar dacă Stagiunea 2010 se va relua după 1 octombrie, Opera Comică pentru

Eva Kiss și Stela Popescu

Copii este din nou invitată la Festivalul Internațional al Artei Lirice, unde, pe 29 septembrie, va prezenta pe scena Sălii Thalia a Filarmonicii de Stat din Sibiu musicalul „Bărbierul din Sevilla”. Regia spectacolului în care joacă și Pompei Hărășteanu este semnată de Cătălin Voineag. Încă din 2005 Opera Comică pentru Copii este invitată de onoare la binecunoscuta manifestare cultural-artistică, unde a

prezentat cu același mare succes spectacolele „Coana Chirița” (2005) și „Piatra din casă” (2007) – musicaluri cu Stela Popescu în rolul principal, „Figaro” de Giovanni Paisiello (2006), „O noapte furtunoasă” (2008), un musical de Roman Vlad, și „Gianni Schicchi” de Giacomo Puccini (2009).

Residence Deejays & Frissco

După ce a cucerit publicul din România și pe cel internațional cu primul lor single, Residence Deejays & Frissco și-au adjudecat un nou succes: Peter Rauhofer, remixerul oficial Madonna, Justin Timberlake, Depeche Mode, Elton John, Jennifer Lopez, Whitney Houston, George Michael, a realizat un remix pentru „Sexy Love”. El a păstrat în remixul lui elemente „sample” originale din piesă, reușind cu succes să o adapteze la piața clubbing din S.U.A.

Residence Deejays &

Frissco vin cu o nouă surpriză pentru fanii lor: cel de-al doilea videoclip, pentru piesa „Lovely Smile”, filmat la Vulcanii Norioși. Clipul promite să surprindă

audiența cu efecte 3D, un concept futurist și personaje pline de sex-appeal, regizor - Mihnea de Vries.

Vanessa, show total

Iulian CĂRNU

Premiul pentru show acordat de revista „Actualitatea Muzicală” la puternicul festival național de muzica ușoară „Glasul speranțelor” de la Techirghiol a venit ca o recunoaștere a faptului că solista de 12 ani Vanessa Caroline Culeafă din Constanța s-a detașat clar de partenerii de concurs prin complexitatea prestației scenice. Ea însăși excelentă dansatoare (practică și gimnastica aerobică la nivel de

performanță), pentru cele două melodii din concurs a apelat, în funcție de specificul fiecăreia, la colegi dansatori, atât din domeniul dansului sportiv, pentru piesa lentă, cât și al celui modern, pentru cea ritmată. De altfel, în primii ani cariera muzicală a înzestratei interprete s-a împletit cu practicarea dansului modern. Spre exemplu, la festivalul de muzica ușoară „Steluțele mării” de la Constanța a obținut anul trecut premiul 3 cu trupa de dans „Sport and Stage”, în care le-a avut alături pe colegile sale Lorena Tincu și Andreea Scântee. În palmaresul ei mai strălucesc premiul pentru cea mai bună interpretare vocală și coregrafică la un mare festival internațional desfășurat la Ljubljana, în Slovenia. De asemenea este multiplă laureată a festivalului de dans modern de la Focșani. Campioană națională la gimnastica aerobică, micuța Vanessa intenționează să-și continue performanța și pe tărâmul muzicii ușoare... Este elevă în anul 3 la clasa de canto de la Școala populară din Constanța, fiind apreciată de profesorii săi pentru seriozitatea și pentru pasiunea cu care iubește muzica ușoară românească. La Techirghiol a interpretat două creații de Gabriela Sauciu Cicone, dar are în repertoriu și lucrări aparținând compozitorilor săi preferați, Horia Moculescu, Marcel Dragomir, Cornel Fugaru, Marius Țicu, Eugen Ungureanu. Binecunoscută telespectatorilor în urma aparițiilor de la DDTV și TV Neptun, difuzată intens la Radio Constanța, Vanessa Caroline Culeafă are tot dreptul să viseze, în urma acestui prestigios premiu, la o carieră națională de mare succes!

Trofee pentru Andreea

Marius GHERMAN

Sunt cunoscute performanțele internaționale ale câtorva dintre copiii-minune ai muzicii noastre ușoare. Între ei, la loc de cinste se afla băcăuanka Andreea Tuduriu, despre care am mai scris. Iată că după succesele remarcabile din Macedonia sau Ungaria, micuța vedetă a adus noi succese culorilor României. Mai întâi a dominat cu autoritate puternicul festival internațional „Little Stars”, care s-a desfășurat timp de cinci zile la Sankt

Petersburg, în Rusia. Au concurat copii extrem de bine pregătiți din 10 țări, surclasați însă de noastră, care a cucerit premiul I. Nici nu s-au stins bine ecourile acestui triumf, că Andreea Tuduriu a luat drumul Ucrainei, pentru a lua parte la o altă manifestare de amploare – Festivalul internațional „Majbutnje kraini” de la Mariupol. De această dată băcăuanka a avut-o alături și pe buna ei prietenă Andreea Dragu din Constanța; cele două au dominat secțiunea grupuri, obținând premiul I, sub titulatura „Double A”! Concurând și individual, Andreea Tuduriu și Andreea Dragu au mai plecat în

tolbă și cu câte un premiu II fiecare! Ehe, dacă ne-am putea lăuda și la „seniori” cu asemenea triumfuri...

Deea, pe val

Mihai CHIHER

Chiar că se potrivește acest „pe val” din titlu, legat de aparițiile frecvente și consistente pe scenă și pe micile ecrane, dar și faimoasei ceremonii nupțiale de pe plajă, când ea și soțul său, Dinu Maxer, au apărut din spuma mării, călare pe un armăsar alb... A fost nunta cea mai mediatizată din ultima vreme, iar dacă vântul și ploaia nu interveneau, frumoșii miri ai muzicii ușoare mai aveau pregătite câteva surprize. Superba Deea

Maxer este Vărsător, are numai 20 de ani, dar cântă de la 16. După ce a absolvit Colegiul de arhitectură „I. N. Socolescu” a devenit studentă la Facultatea de Jurnalism, fiind deja în anul III. Cum spunea, a început să cânte în anul 2006, în cadrul trupei „Ispita”, manageriată chiar de Dinu Maxer. Din anul următor cântă în duet cu actualul ei soț, cea dintâi melodie de succes fiind „Me and You”. Chemându-se atât de sugestiv, „Eu și tu”, piesa le-a permis celor doi să facă pentru prima dată publică relația lor. Următorul hit a fost „Come and Love Me”, care a beneficiat și de un videoclip filmat pe un țărniș (au ei ce au cu marea!) de vis, în Egipt. La atât de mediatizată nuntă din 2008 în loc de „valsul mirilor” au cântat, firește în duet, cunoscuta melodie „Un vis împlinit”. Mereu în căutare de ceva nou, Deea și Dinu Maxer și-au „actualizat” anul trecut stilul, răspunzând cerințelor actuale ale pieței. Este vorba de noul proiect, gen club, MDC feat. DEEA, care înglobează înafara celor doi un DJ și două dansatoare. Toate melodiile amintite au și videoclipuri extrem de reușite, ce pot fi admirate pe www.dinumaxer.com

Anya

Anya și Jay Ko au fost nr. 1 în România cu piesa „One”, apoi cei doi s-au bucurat de același succes în toată lumea, meodia fiind licențiată în peste 19 țări din Europa, dar și în America, Asia și Australia.

După acest single care a cucerit topurile radiourilor și playlisturile cluburilor, Anya a lansat o nouă piesă împreună cu MediaPro Music – „Beautiful World”. Cei prezenți la Turabo Summer Club au

avut parte de un show incendiar: timp de mai bine de 40 de minute, artista a susținut un spectacol 100% live, iar dansatoarele au pus pe jar întreaga audiență. Lansarea a fost pusă în scenă cu ajutorul unui balon imens în interiorul căruia, printre mii de confetti, a dansat o animatoare.

Pe lângă Anya, pe scenă a urcat și Park Place, unul dintre cei mai noi artiști din industria muzicală românească. El a deschis și închis show-ul Anyei cu un recital live, la vioară.

Dorin MANEA

Proms of Delight Music Fest

ELITE ART Club UNESCO reprezentant în România a Jeunesses Musicales International, a adus pentru prima oară țara noastră conceptul IMAGINE Festival, sub denumirea Proms of Delight Music Fest, deschis tuturor stilurilor muzicale. Comisia pentru Cultură a Consiliului General al Municipiului București în parteneriat cu Primăria Municipiului București și ArCuB – Centrul de Proiecte Culturale au sprijinit în calitate de co-organizatori, acest important proiect dedicat tinerilor. Desfășurat în 14-15 August la Arenele Romane și dedicat artiștilor între 12-25 de ani, festivalul s-a bucurat

de participarea a 9 formații - Phenomenon, Upside Down, MT place, Paradigma, JJ & the Bastards, Sonatic, X-plod, Addiction, Sophisticated Lemons și a 9 soliști - Alina Eremia, Alexandru Tudor, Ioana Popa, Camelia Stanciu, Livia Tudor, Andrei Leonte, Cristina Săliștean, Alina Mihai, Sânziana Niculae.

Au susținut recitaluri invitații: HADA, Norbert and friends, Beatrice Aurore and the Make Believe Mimers,

Alina Eremia

Cargo și Iron Maiden

Cu ocazia celui de-al treilea concert Iron Maiden în România, formația Cargo, cea care a deschis evenimentul, a susținut un recital de zile mari în fața a peste 40.000 de oameni! Este pentru a doua oară când organizatorii și managementul legendarei trupe engleze aleg pentru deschiderea concertului trupa Cargo.

“Noi am mai cântat cu Iron Maiden și prima oară când au fost în România. Este o trupă pe care am ascultat-o înainte numai pe discuri sau la radio și este cu siguranță un punct forte că am cântat cu ei. Publicul a fost la nivelul la care ne așteptam, poate chiar peste, pentru că cei prezenți veniseră pentru evenimentul Iron Maiden, iar trupa

Dan CHIRIAC

No Shave November - câștigători ai edițiilor 2010 ale Festivalului Imagine din Belgia și Suedia - și The MARKER – grupul câștigător al Cerbului de Argint 2009.

Organizatorii au pus la dispoziție cazarea și masa la un

hotel din București pe perioada 13 - 14 august, iar soliștii și formațiile selectate au beneficiat de masterclass-uri (gratuite) sub îndrumarea unor artiști-profesori: Cristi Gram – chitară, Crina Mardare-voce, Andrei Tudor –claviaturi.

Formațiile pop – rock au prezentat în concurs două piese proprii (de preferat), sau o piesă din repertoriul propriu și un cover (8 - 10 minute), iar soliștii vocali: o piesă lentă și una antrenantă (cu

negativ / live – cu band) (8 - 10 minute)

În competiția pentru premiile Proms of Delight Music Fest – etapa FINALĂ din 15 August 2010 - au intrat 10 finaliști: trupele Addiction, Paradigma, Phenomenon, Sonatic, X-Plod și soliștii Alina Eremia, Andrei Leonte, Sânziana Niculae, Cristina Săliștean și Alexandru Tudor.

Conform criteriilor de jurizare, afișate pe pagina “Criterii juriu” - Calitatea muzicală a interpretării - Interpretare și originalitate - Pregătire și programare - Mișcare scenică și comunicare - concurenții din etapa finală a competiției au obținut următoarele note: Secțiunea SOLIȘTI : Alexandru Tudor – 22 puncte, Andrei Leonte – 22,43 puncte, Sânziana Niculae – 21 puncte, Cristina Săliștean – 21,36 puncte, Alina Eremia – 24,43 puncte. Secțiunea TRUPE - Sonatic – 18,85 puncte, Addiction – 19,57 puncte, X-Plod – 21 puncte, Paradigma – 22,86 puncte, Phenomenon – 21,93 puncte.

Așadar, după cele două zile de concerte live, au fost aleși să reprezinte România la Festivalul IMAGINE, ediția internațională 2011 de la Bruxelles, câștigătorii Marelui Premiu: pentru secțiunea trupe „Paradigma” (din Sibiu), iar la secțiunea soliști, Alina Eremia. ELITE ART Club UNESCO a acordat 3 premii speciale: solistului Andrei Leonte, trupei „X-Plod”, care va concerta ca invitată a Festivalului IMAGINE, ediția internațională 2011 de la Bruxelles, și trupei „Phenomenon”, care va susține un recital în cadrul ediției naționale 2011 a Festivalului IMAGINE din Croația.

Componența juriului a fost următoarea: Președinte - Ionel Tudor (compozitor - dirijor Big - Band Radio - profesor), membri - Tommi Rasmussen (producător - Rikskonserter - Suedia), Titus Andrei (producător - Radio România), Atena Columb (PR - Proms of Delight, producător TV), Cristi Gram (chitarist „Phoenix”, profesor), Claudiu Ursache (chitarist “The Marker”), Laurențiu Dașcă (Președinte Festival, Director Artistic ELITE ART Club UNESCO).

Dorin MANEA

Angela Similea: „Anii ‘80, vol. III”

Ovidiu Komornyik, la casa sa producție Ovo Music, continuă să ne desfete sufletele retrăsând momente magice ale carierei Angelei Similea. Prin volumul trei ajungem în anii ‘80, poate cei mai „denși” în șlagăre din cariera de 40 de ani a artistei. Pentru că, iată, doar acest album ar putea fi, el singur, un „Best of”, cu hit-uri imense cum sunt „Casa mea”, „Voi râde iar”, „De ce te uiți la mine”, „De singurătate”, „Lubește-mă, de-ți plac așa cum sunt”, „Trenul galben fără cai”, „Grăbește-te și vin”, „Noapte, fată cu cercei de smoală”, „Eu cu cine-mi joc iubirea”, „Nu voi plânge niciodată”, „Să fiu o floare”, „Mă rog”, „Lubite”, „Ce-ar fi să fiu”... și uite că fără să vrem am citat mai bine din cele 20 de titluri! Sunt prezenți în această colecție, practic, toți compozitori care au marcat cariera artistei în acea

periodă, cărora ea le mulțumește în cuvinte din inima, global, în booklet: Ion Cristinoiu, Temistocle Popa, Marcel Dragomir, Marius Țeicu, Marian Nistor, Jolt Kerestely, Mircea Drăgan, Adrian Enescu, Dan V. Dumitriu. O restituire absolut necesară în primul rând pentru melomanul tânăr, care astfel va descoperi un tezaur de frumusețe muzicală de care azi cam ducem lipsă...

Elena Cârstea: „Best of”

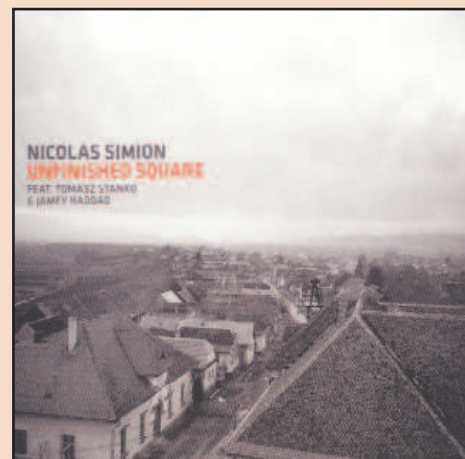
A venit și pentru Elena Cârstea ora unui bilanț discografic, momentul ales pentru lansarea acestui album fiind prilejuit de venirea în țară după cunoscutele probleme de sănătate, când toți colegii, dar și oamenii simpli, au dovedit o emoționantă solidaritate. De altfel artista le mulțumește tuturor, în booklet, în cuvinte calde,

insistând pe drept cuvânt asupra lui Ovidiu Komornyik, care face imens pentru muzica ușoară românească la casa sa de producție, Ovo Music (dacă ar avea pe cineva să se ocupe și de „bunul de tipar” ar fi minunat!). Sunt aici 12 compoziții ale interpretei, în frunte cu „Ochii tăi”, „Nu sunt perfectă”, „Gelozie”, „Baby, baby”, dar și creații ale unor compozitori binecunoscuți. Astfel, putem reasculta interpretări de excepție ale unor titluri aparținând unor George Grigoriu („Eternitate”), Ionel Tudor („Anotimpuri”, „Faleze”, „E ceva ce-mi place”), Mircea Drăgan („Nu te lăsa”, „Te iubesc”), Dan Iagnov („Măine”), Cristian Faur („Don't Be Afraid”). Un album de maturitate, într-un moment de cotitură pentru viața și cariera Elenei Cârstea; sperăm că valoroasa artistă, stabilită după cum se știe în SUA, va continua să compună și să cânte!

Nicolas Simion: „Unfinished Square”

CD-ul narează, încă din booklet, nașterea și înfăptuirea proiectului „Unfinished Square”, cunoscutul jazz-man român stabilit în Austria, Nicolas Simion (sax tenor și sopran, tarogato), dedicând piesa „Byzantine Chant”, dar și albumul, prietenului dispărut Richard Tieber. Sunt pe CD 9 remarcabile creații ale protagonistului, între titlurile în limba engleză înscriindu-se „Doina from Maramuresh” și „Toba”. Un alt nume românesc pe acest album destinat pieței internaționale este cel al lui Radu Marinescu (mixaj și masterizare, la Acoustic Entertainment Studio din Köln). Nicolas Simion are alături și de această dată instrumentiști de clasă: Tomasz Stanko (trompetă), Nils Wogram (trombon), Ed Schuller (bass), Jamey Haddad (baterie, percuție), Andreas Mayerhofer (clape), Piotr Wojtasik (trompetă). Disc înregistrat la Popart Studio din Viena. Producător

- Nicolas Simion, producător executiv - Estefan Prodcom, toate compozițiile și aranjamentele aparținând valorosului jazz-man român.

Cornel Verban Orchestra: „Greatest Hits”

După atâtea „Best of”, ne era dor de un „Greatest Hits”! Măcar de ar ajunge aceste CD-uri pe piața internațională, altminteri e păcat că nu scriem „Cele mai mari succese”... De altfel, ne aducem aminte ca în urmă cu câțiva ani, la o emisiune de la TVR moderată de Ionel Stoica, lui Marcel Pavel și Cornel Verban, prezenți în studio, li se reproșa că, în ciuda unor calități vocale excepționale, preferă să cânte în restaurante, în limba engleză, nefiind, din acest motiv, cunoscuți marelui public. Marcel Pavel a sesizat justetea reproșului și, la scurtă vreme, cu „Frumoasa mea” de Ovidiu Komornyik, a devenit o vedetă populară. În schimb Cornel Verban rămâne fidel

muzicii străine, chiar dacă pe CD-ul de față, spre bucuria noastră, include și trei piese românești, cântate impecabil. „Mai dă-mi o zi din viața ta” aparține chiar lui Komornyik (albumul este editat de altfel la casa sa, Ovo Music), așa încât, cine știe, poate se va repeta istoria cu Pavel? Celelalte două sunt „Bună și rea” de Raimond Vancu (de asemenea recording și mixdown, masteringul fiind semnat de Viorel Andrinou), respectiv „Vreau să te uit” de Șerban Georgescu. În rest, o încântătoare călătorie internațională, cu hit-uri de neuitat, lansate de Donna Summer, Eagles, José Feliciano, Oscar Benton... Cornel Verban cântă minunat, secondat de cele două frumoase soliste ale trupei (păcat că nu aflăm numele lor, nici ale instrumentiștilor...), orchestra „sună” perfect, așa încât nu ne mai rămâne decât să aflăm... unde mai

cântă Verban cu orchestra sa, să mergem să-l ascultăm!

Icar: „Din nou împreună”

La Festivalul Văii Gurghiului, ediția 2010, o impresie excelentă a lăsat celor peste zece mii de spectatori grupul pop-rock Icar, din Făgăraș. Cu acest prilej, ardelenii și-au lansat noul album, din care se detașează piesele „Noapte de vis”, „Călătorind”, „Zbor”, „Popas”, „Călătorul”, „Nu mă uita”. Componenta formației: Marius Matei – chitară (el este compozitor al unui număr de 7 cântece), Dan „Tzache” Șerban – vocal (lui îi aparțin celelalte 3 melodii), Adrian Pinteă – bas, Valentin Bârsan – tobe, Cătălin Chereji – clape. Claviaturi adiționale – Radu Galfi

(în egală măsură inginer de sunet) și Adrian Rațiu. Un nume relativ nou, care se cere urmărit atent.

Adriana Antoni: „Best of”

Oricine îți va spune că Adriana Antoni este una dintre cele mai solicitate și apreciate interprete ale muzicii de petrecere, ea figurând pe drept cuvânt alături de vedetele cu „box office” ridicat ale casei Big Man. Drept care cunoscuta casa de producție i-a editat acest album conținând 14 dintre cele mai cerute cântece ale sale, alese, așa cum declară însăși protagonista, pe copertă, chiar de fanii ei. Nu lipsesc gustatele duete cu Tinu Vereșezan („Spune-mi,

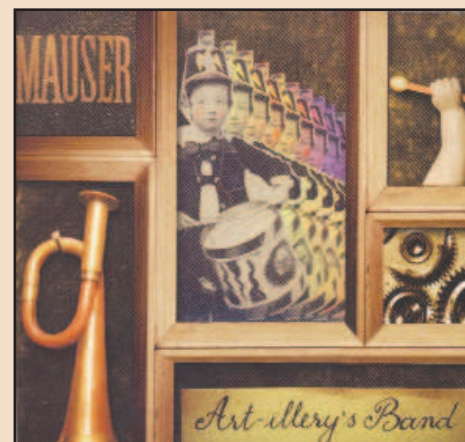
iubire”) și Puiu Codreanu („Dumnezeu ține cu mine”), dar și alte titluri de mare circulație, cum ar

fi „Iubirea mea”, „Mama”, „Doar o lacrimă și gata”, „Vorba dulce românească”, „Două inimi”, „Mă lupt cu gândurile”. Cu siguranță, un album care va bate recorduri de tiraj.

Mauser: „Artillery's Band”

Formație de stil indie-brit din Cluj Napoca, fondată de Toma – voce în 2006. La ora actuală alături de el se găsesc Dan – chitară, Cosmin – baterie și Adi – chitara bas. Albumul (o coproducție Mauser - A&A Records) reflectă prima etapă a dezvoltării artistice a formației, căci cele 11 cântece, au fost compuse în perioada 2006 - 2008. Textier – Toma, cu o excepție - Tristan Tzara (cântece în română, engleză, germană, franceză).

Formația și-a propus „să abordeze subiecte ce dau stilului alternativ de origine britanică un „flavour” local prin referințe culturale la trecutul zonei transilvane”.

O grupare interesantă, aparte, care merită urmărită.

Stufstock 2010

Florin-Silviu URSULESCU

Festivalul a apărut ca mișcare de protest împotriva capitalismului și distrugerii spiritului boem al satului Vama Veche, ca o mișcare civică cu scopuri culturale și ecologice (s-a înființat Asociația pentru conservarea ariilor protejate bio-cultural). "Vama trebuie să rămână liberă de orice constrângere, de orice natură ar fi ea", spune Valentino Rudolf, producătorul festivalului.

Primul festival Stufstock a strâns pe plaja din Vama Veche, în anul 2003, peste 15.000 de vamaioți și, cu sprijinul mass-media, a devenit unul dintre cele mai cunoscute festivaluri de muzică rock din sud-estul Europei. Stufstock 5 Greenfest a adus în Vama Veche 50 de trupe în patru zile de festival, la care au participat 20.000 de oameni și 100 de voluntari.

Alături de concertele extraordinare cu care Stufstock-ul și-a obișnuit publicul, vara aceasta evenimentul (a opta ediție, între 16 și 22 august) a deveni mult mai complex și a susținut și alte forme de exprimare artistică devenind „festival ROCKARTE”: teatrul, filmul (Filmfest), fotografia (Vama sub

lumini de Oscar), literatura, totul sub umbrela eco. Au fost prezenți elevii și profesorii de la Rockscool, cu lecții, concerte și jamsessions. Festivalul a fost organizat impecabil, în ciuda condițiilor de criză, de compania Capricorn & Capricorn Productions.

Ediția din acest an a festivalului a lansat proiectul Stufstock Newcomers, prin care este promovată și susținută muzica artiștilor aflați la început de drum. Prima condiție a concursului a fost ca artiștii care vor să se înscrie să poată susține un repertoriu propriu de minim 45 de minute. Peste 60 de trupe și-au trimis demo-urile. La finalul primei etape a jurizării au fost alese 24 de formații care au intrat în semifinală și au concertat în clubul Elephant Pub din București. În urma acestui concert, 12 trupe au cântat pe scena Newcomers din Vama Veche. Juriul a fost format din Alex Revenco (Jurnalul Național), Mircea Oculeanu (Radio Guerilla), Guido Janssens (fondator Emagic Entertainment în Olanda și România), Vlad Gorneanu (ZOB), Dana Papadima (Asociația Pentru Conservarea Ariilor Protejate Bio-Cultural), Hefe (Bring The Noise), Florin Silviu Ursulescu (Radio Romania Actualității, A.M.) și Aurelian Dincă/ Balauru (Trooper). Genurile abordate de "newcomers" sunt foarte variate, de la metal rock, classic rock progressive, alternative rock sau industrial, la

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE EDITURA MUZICALĂ CU
SPRIJINUL UCMR-ADA DIN FONDUL SOCIAL CULTURAL
ȘI ÎN COLABORARE CU U.N.M.B.

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Director: Costin ASLAM

Redactori:

Mihai COSMA

Octavian URSULESCU

Editorialist: Liviu DĂNCEANU

Consultant științific: Dumitru AVAKIAN

Semnează în acest număr:

Ioan AMIRONOAIIE, Doina ARSENEȘCU,
Dumitru AVAKIAN, Corina BURĂ, Norela Liviana COSTEA,
Sebastian CRĂCIUN, Cleopatra DAVID, Anca FLOREA,
Doru IONESCU, Florian LUNGU, Doina MOGA,
Tania OLTEAN, Ecaterina STAN, Mircea ȘTEFĂNESCU,
Florin-Silviu URSULESCU, Damian VULPE

Pentru ediția electronică vezi: www.ucmr.org.ro

Adresa redacției: București, Calea Victoriei 141, sect.1,
010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67

E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro

TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL

TEL: 021-410.64.88

ISSN: 1220-742x

chillout jazz, nu jazz, post punk, indie alternative, reggae, electronic pop.

Cele mai bune formații de pe scena Newcomers au fost premiate. Premiul întâi, în valoare de 10.000 de euro, constă în producția unui album, de la înregistrare, până la lansare și promovare ulterioară. Premiul al doilea, în valoare de 5.000 de euro, se va concretiza în producția unui videoclip, iar premiul al treilea, în valoare de 1.500 de euro, aduce formației câștigătoare un kit muzical pentru sala de repetiții (o stație de chitară, una de bas și un set de cinele). Premiul publicului (de popularitate) înseamnă un turneu în cinci orașe pentru trupa care îl va câștiga, organizat de Capricorn & Capricorn Productions. S-au clasat în ordine White Walls (Constanța), The Da Da, East Roots, și au mai fost premiate Schlitz (Cluj Napoca) și Robin and The Backstabbers.

Pe Scena Rock – principală, amplasată pe plajă, au evoluat unele dintre cele mai importante și iubite trupe din muzica românească. În weekend, de la ora 23 până spre dimineață, au cântat Trupa Veche, Byron, Urma, Zdob și Zdub, iar a doua zi – 3 formații Newcomers premiate, Phenomenon, Implant pentru Refuz, ZOB, Altar, Kumm, OCS - Omul cu șobolani, Nicu Alifantis and Zan (inedit moment folk), E.M.I.L., Trooper, Luna Amară. Festivalul s-a încheiat la Baza sportivă, cu tradiționala petrecere a voluntarilor.